

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 27

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ☩ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1907

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΩΤΕΡΟΣ
ΣΥΝΘΕΤΗΣ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦
♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Ίδε σχετ. άρθρον σελ. 47)



ΛΩΡΗΣ Π. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ



Ο ΛΩΡΗΣ ΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ



Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ



Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΜΕ ΤΑΣ ΔΑΦΝΑΣ ΤΟΥ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ "ΥΨΟΥ,"



Τις τὸ βάθος καὶ ἐπὶ τῆς Β. Δ. παραλίας τοῦ...

Ἡ ἐν αὐτῷ ἀφθονὸς βλάστησις, τὸ διαρκὲς πρα...

Μετ' οὗς ὄλιγον χρόνον, καὶ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ κτήματος...

Ἡ ἀρχαία ἑταιρία, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ Ν. Πιέρης ἀνήγειρον...

Ἡ μικρὰ θεατρικὴ Ἀσπασία, ἢ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας...

Ἡ Ναδζλή, συνεχθεὶς εἰς τὰ ἀνατολικά ἤθη καὶ ἔθιμα...

Ὁ Ν. Πιέρης καθίγειτο ἐν Φαναριῷ τῆς Κων. πόλεως...

Ὁ Ν. Πιέρης καθίγειτο ἐν Φαναριῷ τῆς Κων. πόλεως...

Ἡμερᾶν τινὰ ἡ Ναδζλή, παρατηροῦσα διὰ τὸν στενὸν ὁπῶν...

Μετὰ τῆς πολυθελήτου Ναδζλή ὁ πασᾶς εἶχε ἀγοράσει...

Ὁ Μαῦρος δὲν ἐδίστασε νὰ ὑποκόσῃ καὶ ἐκτέλεσθαι τὴν...

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ναδζλή διὰ τὴν πολιτικὴν ταύτην ὑπερσοῖαν...

Ἄλλ' ἡ Ναδζλή δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ζῆ μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ Ναδζλή δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ζῆ μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ Ναδζλή δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ζῆ μακρὰν...

Ἄλλ' ἡ Ναδζλή δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ ζῆ μακρὰν...

ρων αὐτῆς ὑπαλλήλων καὶ κατορθώσε νὰ πείσῃ τὸν...

Ὁ Βασιλεὺς—ὡς ἐκαλεῖτο ὁ Πιέρης παρασῶν αὐτῷ ἐνεῖσαν...

Ἐγκλειστος ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὑπέγραψε καὶ ἕτερα...

Ὁ Πιέρης ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς, συνεινότη μετὰ τῆς...

Ὁ Λάζανου πασᾶς, ὅστις δὲν εἶχε ἐτι προβίβασις τῆς...

Ἐθεσὺν εἰς κινήσιν ἄπαν τὸ προσοικτιζὸν τὸν ὑπερσοῖαν...

Ὁ Λάζανου πασᾶς, ἐν τῇ ὁρῇ του, κατενόησε ἐπὶ τῆς...

Ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ναδζλή, ἰσὺ τοῦ Μεχμέτ πάντοτε ὑπερσοῦ...

Ἄλλ' ὁ Πιέρης, εἰς τὰς γοητευτικὰς καλλονὰς τοῦ Βοσπόρου...

Ἄφοῦ ἐπὶ πολὺ κατέγινεν πρὸς ἀνεύρεσιν τοιούτου μετῆβ...

Ἐκεῖ ἀνήγειρον οὐραγὰν ἑταυρίαν κατὰ τὸν τότε οὐθῶν...

Ὁ Πιέρης, καὶ ἐπὶ θερηκεντικῶν αἰσθημάτων ἐμφοροῦμενος...

Μετὰ διητὴ ἐκεῖ διαμονὴν ἡ Ναδζλή ἠσθένησε βαρῆως...

Ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ναδζλή ἐπέζησαν ἐν τῷ ἔρωτι τὴν...

Ἡ Ναδζλή ἐτραπτε πᾶν ὅ, τι ἀρεστὸν εἰς τὸν Νικόλαόν...

Ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ναδζλή ἐπέζησαν ἐν τῷ ἔρωτι τὴν...

Ὁσον διακωὴ ἔρωτα ἔτροφεν ἡ Ναδζλή διὰ τὸν...

Ὁσον διακωὴ ἔρωτα ἔτροφεν ἡ Ναδζλή διὰ τὸν...

Ὀρθὸς ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ναδζλή, τὰ ἀγαπητὰ ταῦτα ὄντα...

Μετὰ ὀκταήμερον ἀπὸ τοῦ θανάτου της, ὅτι ὁ Πιέρης...

Ὁ Μαῦρος Μεχμέτ, μόλις ἐπέσθη ὅτι ἡ Ναδζλή ἀπέθανεν...

Μὴ ἀναμνησθῆναι τὴν ταύτην αὐτῆς ἕδραν πρὸς τὸν...

Μόλις ὁ Πιέρης κανονίσει τὴν φρεγὴν τοῦ Μαῦρου...

Τὸ αἰσθητικὸν τοῦ Μεχμέτ εἶχε ἐπιμεληθῆναι εἰς...

Ὅτι τοιαύτης φύσεως ἀνθρώπου, οἷος ὁ Μεχμέτ, δὲν...

Ἐν τούτοις ὁ Μεχμέτ διελθὼν, ἀγνωστον πῶς, τὸ ἀπὸ...

Μόνον προαίρεσιν κατὰ τῆς τουρκικῆς ἐπιδρομῆς...

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1716 οἱ τούρκου θέλοντες...

Ἡ τῆς ἀποβίβασις εἰδήσις διεδόθη ἀστρατηδὸν καθ'...

Μεταξὺ τὸν ἐπιδορμὸν κατελέγετο καὶ ὁ Λάζανου...

Τελευτήσας πάντων ὁ Πιέρης ἐγκατέλειπε τὴν ἑταιρίαν...

Ὁ Πιέρης, μόλις ἀποπέθανε, ὅπως ἐπερῆσεν ἀκριβῶς...

Ὁ Μαῦρος Μεχμέτ, ἐνεκα τὸν πολλαπλῶν αὐτοῦ...

Μόλις τὸν ἀνεύρεσε, τοιαύτη ὑπέθεσεν ἡ μαγία...

Μόλις τὸν ἀνεύρεσε, τοιαύτη ὑπέθεσεν ἡ μαγία...

ἠμικτηνῶν, τὸν ἔρωσε κατὰ γῆς, τὸν ἐποδοκίμασε...

Ὁ ἀφορμὸς πνεῶν ἀνεμοῦ ἔβαρε τὸς πυρσοῦς, ἐν...

Μόλις ἀφίστατο εἰς τὴν ἐν Ἰγρῷ ἑταιρίαν, ὁ Πιέρης...

Ὁ Πιέρης σιωπῶντος, ὁ πασᾶς διέταξε νὰ τὸν...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

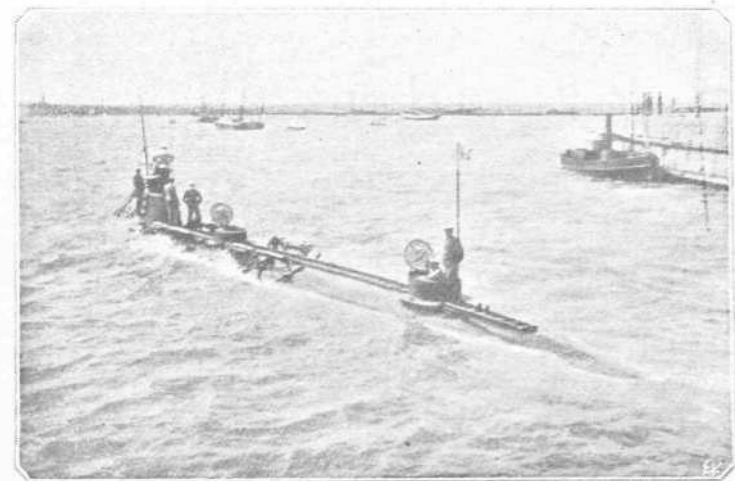
Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

Ἄλλ' ἀνὸς ἀπαθηθεὶς ἔρωτις ἠγάπησε πότε...

ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Υποβρύχιο είναι το πλοίο το δυνάμενον να πλέη υπό την επιφάνειαν της θαλάσσης. Δεόν ν' αναρρῶμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Δεόν ν' ἀναρρῶμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.



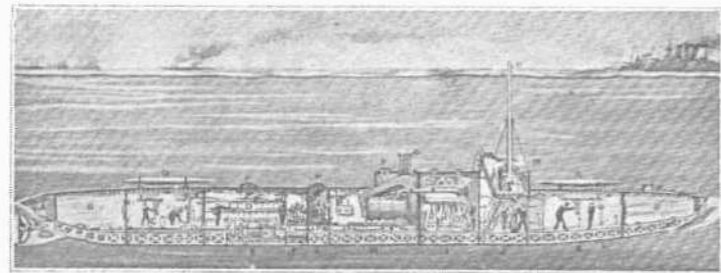
ΤΟ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΘΕΝ ΕΝ ΒΙΖΕΡΤΗ, ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ "ΛΟΥΤΕΝ."

ν' αναρρῶμεν τὴν «Χελώνη» τοῦ Bushnell κατὰ τὸ 1771, καὶ τὸν «Ναυτίλον» τοῦ Fulton κατὰ τὸ 1801 πλὴν καὶ ταῦτα ἦσαν πλοῖα περιέργη, ἀχρησιμοποίητα, οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσηιν μετὰ τὸ σημερινόν υποβρύχιον, τὸ φοβερόν τοῦτο ἄλλοι τοῦ μέλλοντος, εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ χρῆσιμοποίησιν τοῦ ὁποῖου συνετέλεσαν ἰδίως αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ ληζάντος αἰῶνος.

Τὸ Γαλλικόν ναυτικὸν εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε χρῆσιμοποίησιμα υποβρύχια. Οἱ Γάλλοι ναυπηγοὶ Ζεδέ, Romazotti, Maugas καὶ Loubeuf, εἶναι οἱ ναυπηγήσαντες διὰ τὸ ναυτικὸν τῆς πατρίδος αὐτῶν, τὸν ἰσχυρὸν υποβρύχιον στόλον, δι' ὃν ἡ Γαλλία σήμερον σεμνύεται.

Τὴν κατάδυσιν τοῦ υποβρυχίου κατ' ἀρχὰς ἐπεχείρησαν διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ὄγκου αὐτοῦ, πείραμα ἀποτυχόν, ἢ ἰδίως διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ βάρους αὐτοῦ εἰσάγοντες ὕδωρ διὰ τὴν κατάδυσιν, καὶ ἐξίγοντες αὐτὸ διὰ τὴν ἀνάδυσιν. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἐπρόκειτο περὶ ἐκμηδενίσεως τῆς ἀντήσεως ἢ τῆς πλευστότητος, διὰ τοῦτο τὰ υποβρύχια ταῦτα εἶναι τὰ μετὰ πλευστότητα μηδὲν.

Τὰ τοιαῦτα υποβρύχια ἦσαν μικροῦ ἐκτοπίσματος. Ὅταν ἐπεχείρησαν νὰ κατασκευάσωσιν υποβρύχια μεγαλειτέρου ἐκτοπίσματος, καὶ μεγαλειτέρας ἀκτίνος ἐνεργείας, κατασκευάσαν τὰ μετὰ πλευστότητα θετικῆν υποβρύχια, διαφυλάσσοντα δηλαδὴ πάντοτε βάρους μικρότερον τοῦ βάρους τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος, ὑφισταμένης οὕτω ἀντήσεως, ἢν ὑπερνεκῶσι μηχανικῶς δι' ὀριζοντίων πηδαλίων. Ἐπομένως ἡ ἀρχὴ τῆς καταδύσεως τῶν τοιούτων υποβρυχίων στηρίζεται ἐπὶ τῶν ὀριζοντίων πηδαλίων, ἅτινα διευθύνουσι τὸ υποβρύχιον ἐπὶ τοῦ κατακαυρῦ φου ἐπιπέδου, ὅπως τὸ σὴν ἠθες πηδάλιον ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου.



Η ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΠΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ

Συνήθως φέρουσι δύο ζεύγη ὀριζοντίων πηδαλίων, ἓν πρὸς τὰ εμπρός, καὶ ἓν ὀπίσθεν. Ἐυκόλως ἐννοεῖται ὅτι ὅπως καταδύσῃ τὰ τελευταῖα ταῦτα υποβρύχια, δεόν νὰ ἐφοῖσκωνται ἐν κινήσει.

Υποβρύχια διακρίνονται εἰς δύο εἴδων: τὰ ἀμυντικὰ υποβρύχια, ἢ μικρῆς ἀκτίνος ἐνεργείας (sous-marins), καὶ τὰ ἐπιθετικὰ ἢ μεγάλης ἀκτίνος ἐνεργείας (Sulmersibles).

Μετὰ πολλὰς ἄλλας δοκιμὰς, ὁ ηλεκτρικὸς ἐδωροῦν ὡς ἡ καταλληλοτέρα κινητήριος δύναμις τῶν υποβρυχίων, καὶ τὰ

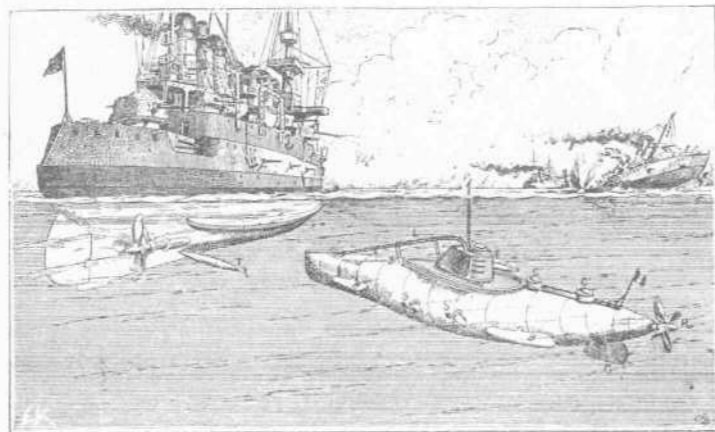
πρῶτα ναυπηγηθέντα δὲν ἔφερον ἢ δευματοπνευστὰς, μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν ὁποίων εἶδει νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς σταθμοὺς πρὸς ἀναγέμισιν αὐτῶν.

Τὰ ἀμυντικὰ ἔχουσι ὡς κινητήριον δύναμιν μόνον τὸν ηλεκτρισμόν. Τὰ ἐπιθετικὰ ἔχουσι διὰ τὸν υποβρύχιον πλοῦν τὸν ηλεκτρισμόν, καὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, μηχανὰς κινουμένας διὰ πετρελαίου ἢ γκαζολίνης, αἵτινες χρῆσιμοποιεῖται ἐπίσης κατὰ τὴν κίνησιν πρὸς ἀναγέμισιν τῶν δευματοπνευστῶν.

Ἐνῷ λοιπὸν τὰ πρῶτα μετὰ πλοῦν ὀλίγων ὥρων δεόν νὰ ἐπιστρέψωσι πρὸς ἀναγέμισιν τῶν δευματοπνευστῶν, τὰ δευτέρω πράττουσι τοῦτο μόνον, καὶ δι' αὐτὸ ἢ ἀκτὶς ἐνεργείας αὐτῶν εἶναι μεγαλειτέρα. Ἐκ κατασκευῆς ἐπίσης τὰ τελευταῖα εἶναι πλέον εὐπλοῖα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ πλέον κατοικήσιμα διὰ τοὺς ἐπιβαίνοντας.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ βάρους τοῦ υποβρυχίου, ἢ ἐκ τῆς καταναλώσεως τοῦ καυσίμου ὕγρου, ἰσορροπεῖται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀναλόγου θαλασσίου ὕδατος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἀτμοσφαιράς κατὰ τοὺς υποβρυχίους πλοῦς μετεχειρίσθησαν δύο τρόποι: ἢ τὴν ἀνανέωσιν αὐτοῦ διὰ πεπιεσμένον ἀέρος ὑπάρχοντος ἐντὸς κυλίνδρου, ἐκδιώκοντες δι' ἀντλίων τὸν μεμολυσμένον ἢ ἐξουδετε-



ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΙΖΟΝΤΟΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗΝ ΚΑΤΑ ΘΩΡΗΚΤΟΥ

ροῦντες τὰ μεμολυσμένα στοιχεῖα τῆς ἀτμοσφαιράς (ἀνδροακινὸν ὀξὺ κ.τ.λ.) διὰ χημικῶν μέσων, μὴ ἀφίνοτες ἢ τὸ ἄζωτον, συμπληροῦντες ταυτοχρόνως καὶ ἀναλόγως διὰ καθαροῦ ὀξυγόνου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται ἢ πεπιεσμένον εἰς ἀποθήκας ἢ παράγεται χημικῶς.

Βάθην ἐπίσης ἀνησθημένα κάτωθι τοῦ υποβρυχίου καὶ δυνάμενα νὰ χειρισθῶσιν ἐσωθεν, ἀφίονται, ἐν ἀνάγκῃ, ὅπως τὸ υποβρύχιον ταχύτερον ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Διὰ τὴν κατάδυσιν ἐνὸς ἐπιθετικοῦ υποβρυχίου (submersible), χρειαζονται περὶ τὰ 6 τοῦλάχιστον λεπτά, διὰ τὴν μεταλλαγὴν τῆς κινητήριου μηχανῆς, καὶ τὸ ἐπιθετικὸν κλείσιμον τῶν διαφόρων ἀναρρωτίδων ἄλλ' ὁ χρόνος οὗτος σχετικῶς εἶναι ἐλάχιστος.

Διὰ τὸν πλοῦν καὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ υποβρυχίου ἐν καταδύσει, ὑπάχει πῦξις καὶ βοηθητικῶν γυροσκοπίων, ὅταν ὡς ἐκ τῆς πλησίον παρουσίας τοῦ ἐξήρου, τὸ περισκόπιον εὐρίσκειται ἐπίσης ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Τὸ περισκόπιον ἀποτελεῖται ἀπὸ σωλῆνα ἔχοντα εἰς τὰ ἄκρα δύο πρίσματα ὀγκύης ἀνακλίσεως διὰ τὸν ὁποῖον καθάροτα ὁ ἐν τῷ υποβρυχίῳ παρατηρητὴς δύναται νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀντικειμένου.

Τὸ υποβρύχιον ἅμα πλησιάζῃ τὸν ἐχθρὸν, εἰς ἀπόστασιν ἕξαυτομέτρη ἐκ τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιράς, καταδύεται, ἀφίρον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μόνον τὸ ἄκρον τοῦ περισκοπίου δι' οὗ κατοπεῖται τὰ περίεξ ἅμα φθάσῃ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὅποτε καὶ τὸ ἄκρον τοῦ περισκο-

πίου δυνατὸν νὰ εἶναι δρατὸν κατάδύει καὶ τοῦτο.

Ἄλλοτε ὁ σωλὴν τοῦ περισκοπίου ἀπετελεῖτο ἐξ ἐνὸς τεμαχίου καὶ ἀπῆρει ὀπισθοῦν χρόνον ἢ κατάδυσιν τοῦ ἐξήλου ἄκρον αὐτοῦ. Ἦδη παρεδέχθησαν σύστημα τηλεσκοπίου, ὅστε δύναται σχεδὸν ἀκαριαίως νὰ κατοπεῖται τὸν ὀρίζοντα καὶ ν' ἀποκρύπτωσιν αὐτό.

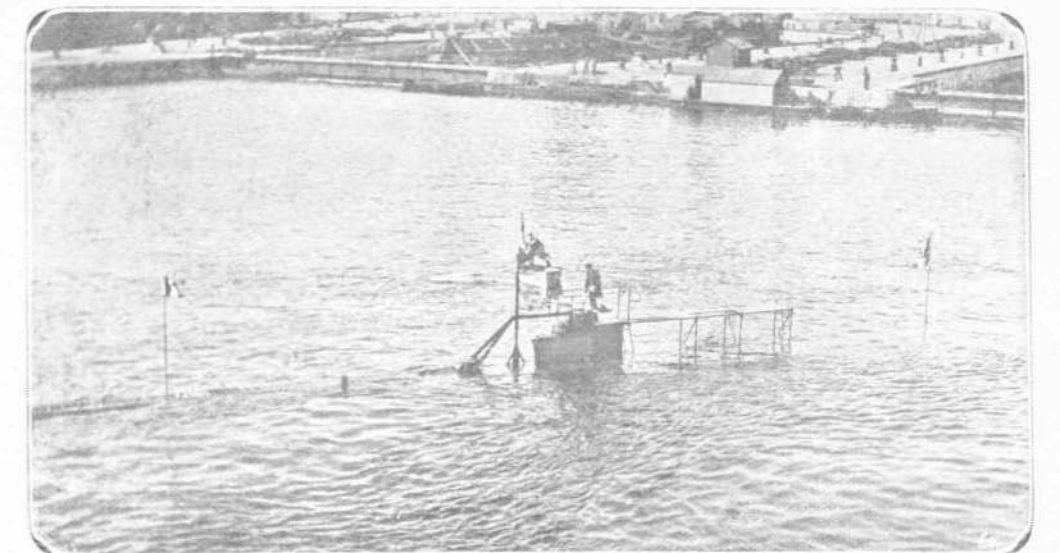
Ἡ Ἀγγλία μ' ὅλον ὅτι ἡ Γαλλία ἤρρισε τὴν ναυπήγησιν πολεμικοῦ υποβρυχίου στολίσκον διὰ τῆς καθεικάσεως τοῦ «Gymnote» κατὰ τὸ 1888 καὶ τοῦ «Gustave-Zédé» κατὰ τὸ 1893, δὲν ἔδωκε μεγάλην σημασίαν κατ' ἀρχὰς ἄλλ' ὅταν εἶδε τὴν Γαλλίαν ἐξακολουθοῦσαν νὰ ναυπηγῇ, ἐπεχείρησεν εἰς τὸ ἐν Χάγη «συνέδριον τῆς εἰρήνης» νὰ καταδικάσῃ τὸ υποβρύχιον πλὴν ἀποτυχούσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἐξεγερθεῖσης κοινῆς γνώμης ὄθουμένη ἀνεγράφη εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ 1900 τὴν ναυπήγησιν 5 υποβρυχίων, καὶ ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε κατ' ἔτος ναυπηγοῦσα. Ἡ Γαλλία κέκτηται ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ 40 υποβρύχια. Τὸ 1908 θὰ ἔχη 67, καὶ 87 κατὰ τὸ 1910. Τὸ πρῶτον ναυπηγηθὲν ἦτο 30 τόνων, καὶ τὰ τελευταῖα ναυπηγοῦμενα 400. Τὰ τελευταῖα πλέουσι μὲ ταχύτητα 12 κόμβων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ 8 ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν.

Τοῦ «Narval» ἢ ἀκτὶς ἐνεργείας εἶναι 252 μιλίων μὲ ταχύτητα 11 κόμβων καὶ 624 μιλίων μὲ ταχύτητα 8. Ἐν καταδύσει δὲ 25 μιλίων μὲ ταχύτητα 8 κόμβων, καὶ 70 μιλίων μὲ ταχύτητα 5 μιλίων κατ' ὥραν.

Τὸ υποβρύχιον ἐν μέλλοντι πολέμῳ θὰ ἐμποδίσῃ βομβαρδισμοὺς, ἀποβάσεις, θὰ διαλύσῃ ἀποκλεισμοὺς, ἢ θὰ καταστῇ αὐτοὺς ἀνισχύρους, ἐπιτιθέμενον κατὰ τὸν ἐχθρικὸν στόλον εἰς ἀποστάσεις, εἰς ἃς ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὰ ἐπάκτια πυροβολεῖα, καὶ θὰ καταφέρῃ καίρια τραῦματα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅστις θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διέλθῃ διὰ στενῶν, ἢ μερῶν ἐκ τῶν προτέρων γνωστῶν αὐτοῦ.

Τὸ υποβρύχιον δὲν ἔχει ὡς ἐπιθετικὸν ὄπλον ἢ τὴν αὐτοκίνητον τορπίλλην, ὡς ἀμυντικὸν δὲ τὴν κατάδυσιν. Τὸ σπουδαιότερον εἰσέτι ἐλάττωμα αὐτοῦ εἶναι ἡ σχετικὴ βραδυνησία του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ καλλίτερος ἀμυντικὸς χειρισμὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προσβαλλομένου πλοίου, εἶναι ἡ ὀλοταγῶς φυγὴ. Ὅταν ἢ ταχύτης αὐτοῦ ἐξισωθῇ τῇ τῶν μεγάλων πλοίων, οὐδὲν θὰ τὸ ἐμποδίσῃ πλέον ν' ἀκολουθῇ τοὺς θωρηκτοὺς στόλους, οἵτινες τότε εἶναι ζήτημα εἰς θὰ ὑπάρχωσιν ἀσφαλῆς ἐκτὸς ἂν νέαι προσπάδιαι καὶ νέαι ἀνακαλύψεις παράσχωσιν ἀσφαλῆς κατὰ τὸν τορπιλλικὸν ἐκρήξον προφυλάξεις, ἢ εἰς τοὺς πολεμικοὺς ναυστάθμους ἐμφανισθῇ νέον πλοῖον, τὸ ἀντιυποβρύχιον.

Κατὰ τὰ μεγάλα Γαλλικὰ ναυτικά γυμνάσια, τὰ λαβόντα χρόνον κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον καὶ ἂ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ παρακολουθῆσω ἐπιβαίνον τοῦ θωρηκτοῦ «Amiral Tréhouart», ἔσχον ἐκ τῶν ἐπιτυχῶν ἐπιθέσεων τῶν υποβρυχίων ὑποθετικῶς ἐκτὸς μάχης 5 πλοῖα πρὸ τῆς Bizerte, 16 πλοῖα



ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ "ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΖΕΔΕ", ΚΑΤΑΔΥΟΜΕΝΟΝ

πρὸ τῆς Μασσαλίας τὴν πρωίαν τῆς 31 Ἰουλίου, καὶ 25 πρὸ τῆς Μασσαλίας τὴν πρωίαν τῆς 2 Αὐγούστου.

«Δὲν εἶναι, λέγει ὁ ναύαρχος κύριος Fournier, τὸ ὄπλον τῶν κατὰ θάλασσαν κατακτήσεων, τὸ ὁποῖον μένει ἀδιαφύλακτος τὸ θωρηκτόν, ἀλλ' εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ καταστρέφῃ ἀσφαλῆτερον πάντα ναυτικὴν στόλον, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ ἐποφείλῃ τὸν νικῶν αὐτοῦ, προσβάλλων ἐν τέλει τοὺς ἐχθρικοὺς λιμένας». Ὁ κύριος D'Armor ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ «Les submersibles et les sous-marins» προτείνει διὰ τὴν ἀμυναν τῆς Ἑλλάδος τρεῖς σταθμοὺς υποβρυχίων τὸν Πειραιᾶ, τὸ Ἄργοςτόλιον, καὶ τὴν Σύρον 18 ἐπιθετικὰ υποβρύχια, καὶ 18 ἀμυντικὰ ἀντὶ ὀγκύης διαπάνη 30 ἑκατομ. φράγκων, καὶ προτείνει τὴν κατάργησιν τῶν θωρηκτῶν. Πλὴν λησμονεῖ ὅτι τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ὁ προορισμὸς δὲν εἶναι μόνον ἢ ἀμυνα τῶν ἀκτῶν τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου.

Δὲν εἶναι τὸ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν τὴν δράσιν τῶν Ἑλληνικῶν υποβρυχίων ἐν μέλλοντι πολέμῳ, ἐν τῷ Αἰγαίῳ, πλὴν θὰ ἠδύομεθα νὰ ἴδωμεν τὸ ναυτικὸν ἡμῶν ἐπιτηρημένον με ἀριθμόν τινα ἐπιθετικῶν υποβρυχίων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἄλλα πολιτικά τοῦ ἀγῶνος, θὰ φέρωσι τὴν καταστροφὴν εἰς πάντα στόλον ἰσχυρὸν, ὅστις θὰ ἐπεχείρῃ νὰ καταπατήσῃ τὰ ἐθνικὰ τῆς πατρίδος ἡμῶν δίκαια.

N. I. ΒΟΥΤΣΗΣ
ἀξιωματικὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

ΑΠΟ ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ—ΑΠΟ ΓΙΑΛΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

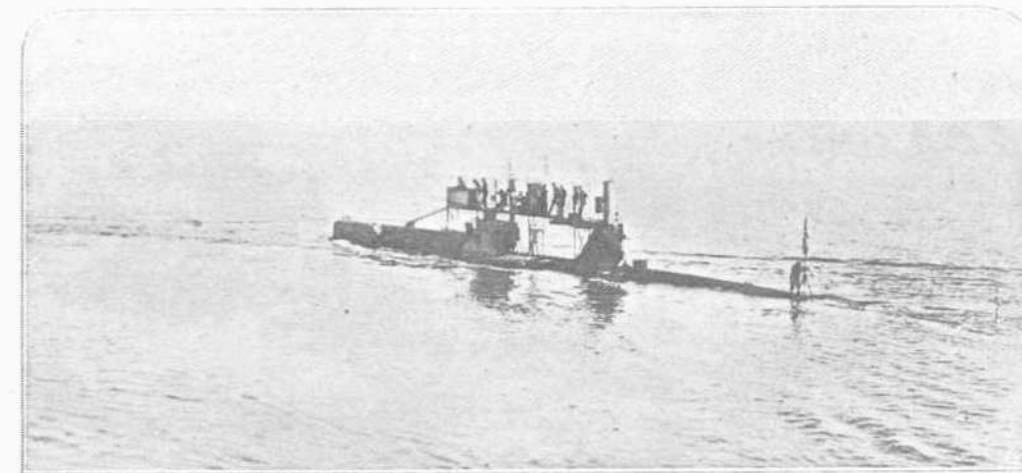
Ὅς τώρα ἡ ἀπομίμηση τῶν ἀδαμάντιν ἐφῆνε μέχρι τοῦ νὰ κατασκευάζωνται ψευδεῖς τοσοῦτοι καὶ εἰνε ὁμοιογόμενον ὅτι οἱ ψευδαδάμαντες ἠπάτων ὡσὰν νὰ ἦσαν ἀληθεῖς.

Ληγοῦνται πλείστα ἐπεισόδια διὰ τὴν τελεότητα τῶν ψευδῶν ἀδαμάντιν. Ἡ ταραχώδης Λούιζισσα Ντὲ Μπερὸν ἀπεφάσισε νὰ ἐξεργίῃ ἐν Γαλλίᾳ ἐπανίστασαν κατὰ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Διὰ τὰ ἐξή κεφάλαια ἐπόλησεν ὅλους τῆς τοὺς ἀδάμαντας καὶ, διὰ τὰ ἀποστέργῃ κάθε ἐπιφανίαν, τοὺς ἀνικατέστησε με ψευδεῖς. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς οἰκείους τῆς δὲν ὑποπέυθη τὴν ἀλλαγὴν.

Κνοῖα πτωχῶ ἐπαλλήλου, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς μίαν ἐσπερίδα, ἐξήτησεν ἀπὸ φίλην τῆς τὰ κοσμήματα τῆς. Εἰς τὴν ἐσπερίδα ἔλασε ἐν κόσμῳ μεγάλης ἀξίας. Χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς τὴν φίλην τῆς ἀνικατέστησε τὸ κόσμημα δι' ἄλλο ὄμοιον. Ἐπὶ ἐτῆ ἢ οὐκ ἔγεννη ἀπέστη τὰ πάνθηνα, ἐσπερήθη καὶ ἐπέπασε διὰ τὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπόλειαν. Ὅταν ἐκανονίσθη τὸ πᾶν, ἢ ἀποπέλασα ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν φίλην τῆς:

— Δυστυχῆς ἀνέκραξεν ἐκείνη, πόσον εἶχα γελῶσα, ὅταν ἐδιάλειξες ἀπὸ τὰ κοσμήματά μου τὰ ψευδεῖς!

Οἱ ψευδεῖς λοιπὸν ἀδάμαντες εἶνε κατὰ κοινόν. Εἰς τὸν 15' αἰῶνα κατασκευάζον



ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ Ζ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ

τοιούτους, λεγόμενος **ντουμπλέ**, με ένα μικρόν αληθινόν άδάμαντα, άποθεν τού όποιον με ιδιαίτερη κόλλαν προσήρμοσον έβαλον και ό μικρός άδάμας εφάπτετο μεγαλείτερος και λαμπρότερος.

Είς την Ιταλίαν διάσημος κατέστη ό Ζοκκόλινο ός κατασκευαστής ψευδών άδαμάντιων, κρεμασθείς επί τέλους.

Άλλοι **ντουμπλέ** άδαμάντιες κατασκευάζοντο με έν τεμάχιον κρυστάλλου άποθεν τού όποιον προσηρμόετο μικρά πλάξ άργύρου λευκιάτου.

Χίλιοι άλλοι τρόποι κατασκευής ψευδών άδαμάντιων έπήρξαν.

Η κατασκευή όμως αληθινού άδαμάντος επεγείλασσε εις τούς χρόνους μας.

Έσήτασαν οι σοφοί την γενεαλογίαν τού άδαμάντος. Ό άδάμας δέν είνε τίποτε άλλο παρών παλιός άνθραξ μεταβλημένος άπό την Φύσιν εις την άπαστραύτασαν πέτραν. Ζητητέον λοιπόν, είπον, τόν άδάμαντα εις τόν άνθρακα.

Ο Ντεσπρέξ, τή 1853, έδέρμανε με την θερμότητα βολταϊκού τόξου άνθρακα και έπέτυχε κόνιν άκτινοβολούσαν, με την όποιαν ηδυνήθη να

τό λεπτόν, δηλαδή 240 την ώραν.

Η πρόδος όμως θα επιτελέση τό έργον της. Θα έλθη ήμέρα κατά την όποιαν θα παραχθή τεχνητός άδάμας, όμοιος με εκείνον τόν διάσημον, ό όποίος ζυγίζει 3,032 καράτια και ό όποίος έχει άξίαν δέκα όκτώ έως είκοσι εκατομμυρίων.

Αιά την αύτησαν άλλων πολιτίμων λίθων τών ζουβινίων και τών σαρφείρων, τών ζουβινίων μάλαστα, ή Έπιστήμη έχει επιτύχη καλύτερα άποτελέσματα.

Όταν έξέρχονται της καμίνου τα ώραία ζουβίνια είνε μικρά και αυτά. Εξέρθη όμως τρόπος να τά συγχωνεύουν τόσον επιτηδείως, ώστε να χροιάζεται μικροσκοπίων διά να ίδη κανείς τα μέρη άπό τα όποία άπηρίσθη τό μεγάλο ζουβίνι. Με αυτά μάλιστα τα ζουβίνια είνετο και ή έξής άπάτη. Τα έστειλλον εις τα όρυχεία τών ζουβινίων και εκείθεν άπεστέλλοντο ταυτα εις τās διαφόρους αγοράς, χωρίς να τά ένοη κανείς.

Ίδού πώς κατασκευάζονται τα τεχνητά ζουβίνια. Άποκρυσταλλοειδή αλλομύριον ή πρώτη ύλη τών ζουβινίων και τού σαρφείρου εις καμίνους με άξυνοδικόν φώς και υπό θερμοκρασίαν 1800—2000 βαθμών. Παράγονται ούτω τα μικρά ζουβίνια. Έπειτα, υπό την φλόγα ενός φουσητήρος όξυγόνου και υδρογόνου κολλώνται ταυτα και άποτελοΐται τό μεγάλο ζουβίνι. Συχνά όμως εις την ψύξιν θραύονται.

Κατά τόν αυτόν τρόπον παράγονται και σαρφείροι και ομάρχαδοι, άλλ' εις αυτούς ή συγκόλλησις δέν γίνεται τελεία, πρό πάντων εις τούς ομάρχαδους, οι όποιοι χάνουν τό χρώμα των υπό την φλόγα τού φουσητήρος.

Μάθετε τώρα και πώς κατασκευάζονται οι μαργαρίται.

Έδώ βοηθούν και τα άθρα στρεΐδια, ένα είδος των ίδιως, τό όποιον λέγεται **πενταντίν**, γινόμενα ούτω άκουσίως συνένοχα άπάτης.

Παρητηρήθη, ότι τα στρεΐδια αυτά γίνοντι έγρόντι επί παντός σώματος, τό όποιον προσβάλλει τό κρέας των. Τό έγρόν αυτό άποκρυσταλλοΐται και παράγει άναλαμπάς ώσαν τού μαργαρίτου. Βυθίζου λοιπόν οι κατασκευασταί τεχνητών μαργαρίτων μέσα εις τό όστρακον τού ζών ψευδέις μαργαρίτας.

Μετά παρέλκουν χρόνον ό μαργαρίτης είνε αληθινός.

Και τοιουτοτρόπως ή άνθρωπότη επινοηκότης τείνει εις την πρόοδον. Ποϋ θα καταλήξη ή πρόδος αυτή;

Να κατασκευάζονται πολιτίμοι λίθοι τεχνητός.

Και άφού θα είνε όμοιοι με τούς αληθινούς και άφού θα είνε πολλοί, να πάσουν πλέον να έχουν και την παραμικράν άξίαν.

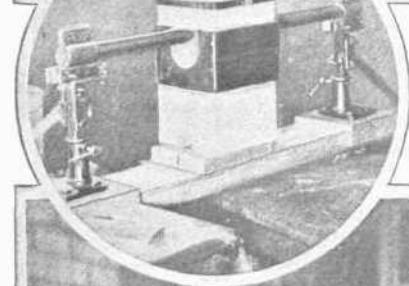
Μία αυτοκτοΐα της προόδου.



ΠΩΣ ΕΜΒΑΠΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΜΙΓΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΝ



ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΜΟΑΣΣΑΝ



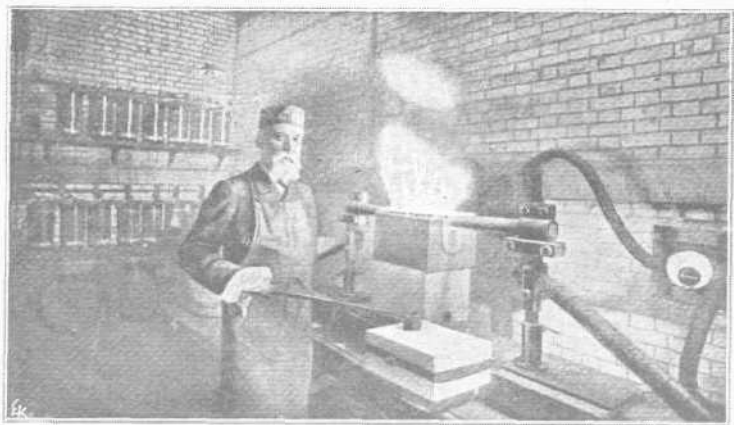
επεξεργασθη άδάμαντα. Είνε γνωστόν ότι ό άδάμας μόνον δι' άδαμάντος επεξεργάζεται. Άρα ή κόνις εκείνη ήτο κόνις άδαμαντίνη.

Είς τό 1893 όμως ό Γάλλος σοφός κ. Μοασσάν έπέτυχε φαρμακώτερα άποτελέσματα με μέθοδον της όποιας αναγράφομεν τās γενικώτερας γραμμάς.

Έν ηλεκτρική καμίνω έξ άσβεστον ό κ. Μοασσάν υποβάλλει εις θερμοκρασίαν 3000 βαθμών—τριμυριαστασίαν δηλαδή της τού βράζοντος ύδατος—μίγμα σιδήρου και άνθρακος εκ σακχάρου. Τό μίγμα κλειεται εις δοχείον άπό άγγίλλον τό όποιον τοποθετείται εις την καμίνον. Πλησιάζουσι οι δύο πόλοι τού τόξου και ό ηλεκτρισμός τήγει με την θερμότητά του τό μίγμα. Σημειώτέον ότι έξωτερικός ή κάμινος δέν είνε θερμή καθόλου. Τό διάδρομον όνοσόν έπειτα δίδεται εις ψυχρόν ύδωρ, ένψ πετιόν γρήγορ σπινθήρες άπό τούς όποιους διά να προσταιχώνονται οι πειραματισόμενοι, ως και άπό τό φώς τό ηλεκτρικόν, φροσόν μαύρα δίσπρα.

Υπό την διπλήν αυτήν επενέργειαν της θερμότητος και της ψύξεως ό άνθραξ ήλάσσε μορφήν. Έγνε μικρά κρυστάλλα, τα όποία εύρίσκονται, άφού διαλυθη με όξέα τό μίγμα, τό ψυχθέν. Και τα κρυστάλλα αυτά είνε άδάμαντες αληθινού πλέου.

Έγνωσται ότι ή εφεύρεσις δέν είνε τελεία. Οι άδάμαντες είνε μικροί και διά να γίνον άπαιτείται ηλεκτρικόν ρεύμα, τό όποιον στοιχίζει 4 φράγκα



Ο ΣΟΦΟΣ ΜΟΑΣΣΑΝ ΚΑΙ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙΒΑΝΟΣ ΤΟΥ



Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ,

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ

Αν παρήθε βεβαίως ή έντύπωσις την όποιαν ηδυνήθημεν πρό των έτών, ότι αι εφημερίδες άπεκαλύπτουσι ότι παιδάκι ήλικίας 6 1/2 έτών, ένας μωραξ έκεί προσιμένος υπό της Φύσεως με πολιτίμον τάλαντον, έδημιούργει μουσικάς συνθέσεις και εξετέλει αυτάς επί κλειδοκυμβάλου.

Η «Εστία» τότε ειχε γράψει πολλά και ό Λώρης Μαργαρίτης έγίνετο γνωστός εις όλον τό Πανελλήνιον, έλκυον τόν γενικόν θαυμασμόν. Πρώτιστα έζήτησαν να ιδούν και να άκούσουν τόν μικροσκοπικόν μουσουργόν όλοι οι μεγάλοι **συνάδελφοί** του και όλοι οι καλλιτέχνη και όλοι άνομολόγουν ότι ή εύνοια της Φύσεως αυή προς τόν μωρακα έκείνον ήτο έξαιρετική. Όπερ δι' άπουδάστειρον : Ό Λώρης δέν ειχε ιδέα μουσικής. Και δέν ήτο δυνατόν εις την ήλικίαν έκείνην να 'χη.

Είναι μάλιστα περιεργότατον και τό πώς άνεκαλύφθη τό τάλαντόν του. Ένα άπόγευμα ένψ ή μαμά του ητοιμάζετο να εξέλθη, άκουει μέσα εις την οάλαν να παίζον πιάνο. Κάποιος έπαίξε μίαν ώρασιώτην **πόλκα** με χρόνον, με δλα. Η κυρία ένώπιενσε ότι κάποιος ογγενής της ειχεν έλθει ή φίλη της σπεύδει εις την αυθουσαν και βλέπει τόν μωρακα εις τό πιάνο να παίζει άτάραχος. Η πόλκα έκείνη ήτο ή πρώτη σύνθεσις του.

Μετά τινα καιών ό Λώρης έφραγε με την μαμά του διά τό Μόναχον όπου εισήρχετο εις την Μουσικήν Ακαδημίαν. Ό διευθυντής κ. **Sturphenha-** ζου έμεινε έκληκτος άφού τόν επέβαλεν εις έν είδος έξετασσεως και σνέστησεν ιδιαίτεράν παράδοσιν διά τόν Λώρη. Με άλματα επίθα άπό την μίαν τάξιν εις την άλλην ό Λώρης.

Τό φαινόμενον αυτό εγνωσθη, έννοείται, και έξω άπό τόν κύκλον τών μουσικών, αι εφημερίδες τού Μονάχου έφρασαν πολλά, ό θόρυβος έφθασε μέχρι της αλλης και ή Πριγκίπισσα Θηρεσία της Βαυαρίας τόν έκάλισε παρ' αυτη μετ' της μητρός του να παίζη. Παρίστατο και ή Μεγάλη Δούκισσα **Modena** και ό Λώρης ειλικνε τόν θαυμασμόν των. Τόν κατεφίλησαν, τού έχάρισον βραδύτιμον στέφανον με άναμνηστικάς τανίας και την φωτογραφίαν των με τās ιδιοχείρους έπογραφάς των. Τα ίδια και ή Πριγκίπισσα **Giella**, ή σύζυγος τού Λιαδόχου της Βαυαρίας **Leopold**, κόρη τού αυτοκράτορος της Αυστρίας Φραγκίσκου Ιωσήφ. Τού έχάρισε και αυτη την φωτογραφίαν της με τόν νύον της **Prinzessa Konrad**. Έπίσης τού έχάρισε και ό Λιάδοχος της Βαυαρίας την εικόνα του με την έπογραφήν του και ή Πριγκίπισσα **Clara** της Βαυαρίας, και ό Λώρης δούακις έκάλειτο εις την Βαυαρικήν Αδλήν έφραγε γενιάτος άπό δώρα, άπό φίλιά και άπό φωτογραφίας. Και ό κόσμος ποδ ειχε ιδεί την εικόνα του εις τās εφημερίδας έσταμάτα και έθαύμαζε ένα παιδάκι ποδ διεσχίζει άφελέστατον τούς δρόμους τού Μονάχου, με την σασίτα του εις τούς όμιους, μεταβαίνον εις την Ακαδημίαν. Ό Λιάδοχος της Βαυαρίας **Leopold**, δούακις τόν σνήριτα καθ' όδόν, τόν έσταμάτα, τού έδιδε τό χέρι και μετ' ενδιαφέροντος πολλού τόν ηρώτα περί τών σπουδών του.

Μετ' όλίγον ώδηγείτο εις την Ακαδημίαν τού Βερολίνου. Τα ίδια και εκεί. Ό διευθυντής κ. **Jochim** τού ώριος ιδιαίτεράν παράδοσιν και άλματικώς προώδεσε καταλήσσων τούς καθηγητάς του.

Άλλ' αήρης μία ασθένεια ήλθε να άνακόψη όλην αυτήν την πρόδοσιν. όλον αυτόν τόν ήλιον, με τόν όποιον έβρινε ό μικροσκοπικός μουσουργός προς την Δόξαν. Τό μεγάλο αυτό μυαλό έκουράσθη και της υπεροκώσεως τα συμπτώματα έξεδηλώθησαν υπό διαφόρους μορφάς. Οι ίατροί σνέστησαν άποχήν και διακόπην τών σπουδών πρόσκαιρον, μέχρις ότου ό εγγεγραλος άνακτήση τό πρότερον σφρίγος του.

Τώρα είναι έδώ ό Λώρης. Αν προσέξτε εις τούς δρόμους, έκεί εις τούς Βασιλικούς σταύλους, θα ιδήτε ένα παιδάκι συμπαθείστατον ένδεκα—δώδεκα έτών, με ναυτικά, σαν έγγίξζακι, με την σασίτα εις τούς όμιους να κατέχεται άπό την όδόν Άγγέλου, επιστρέφον άπό τό γερμανικόν σχολείον, όπου άκολουθεί τώρα μαθήματα, ελληνικά, μαθηματικά, γερμανικά κ.λ.π.

Όταν, κατόπιν παρακλήσεώς μου, έγνομην δεκτός εις τό **Tourist's Palace** παρ' τη κυρία Π. Μαργαρίτου, τόν ερώθη μασή με ένα άλλον λιλιπούτειον άνεμπίον του μέσα εις τό περιόριμον σαλονάκι, να παίζου με **στρατιωτικά**. Ένα φροσόν επάνω εις τό τραπέζι με κανόνια, ένας σιαγάς άπό εύζώνους εις έπίθεσον και ό συνθέτης με ένα κανόνι εις τό χέρι διηγέθη την άμυναν.

Πρόκει τάχα να πιστεύση κανείς ότι είναι παιδική αυτη ή όψη προς τα στρατιωτικά; Αιού έχει μαγίαν. Η όρυμέμνοντ του στρατιωτικού αίματος ποδ έχει μέσα του ; Αιού από την μαμά του είναι τριούγγνος τού Στρατηλάτου Καραϊσκάκη. Η μάμμη του Καλλίστη Μεσονηζή, θυγάτηρ τού Άνδρόου Νταρά, ήτο έγγονή τού Καραϊσκάκη.

Έκ πατρός όμως ό Λώρης κρατεί, άπό τόν Ρήμον Φερραϊόν. Ό πρόπαπός του Μαργαρίτης Πετμεζουλίης ή Φαγκακήης, έταίρος της Φιλικής Έταιρίας και μεγάλος άγωνιστής, ήτο σπενός ογγενής έξ αίματος με τόν έθνομάρτυρα Φαρφδόν. Και ίδού τό άλλο αίμα. Ίδού ή άνοσθα έκφύλις.

Δέν παίζει τώρα ό Λώρης. Ούτε τού επιτρέπουσι να πάσχη πένα διά να γράψη μουσικήν. Ούτε τόν άφίνουσι μόνον του.

Κατ' εξαίρεσον τού έπέτρεψε ή μαμά του να παίζη ένα **κοντσερτάκι** εις τό πιάνο του. Έκάθισεν άφελέστατα και ήχοις να παίζη με σπανίαν **άξιλιτέ** άκως λέγουσι, έπειτα ειθα τα δακτυλίαια του τα όποία δέν πάνονν δλόκληρον όκτάδα, να γεννώωνται και να ολισθαίνουσι επάνω εις τα πιληκτρα και εις τό πιάνο έκείτο ειχε ένοσκασθη μία ψυχρή μεγάλη βέβια, ή όποία τό έκανε να σκορπίη θαυμασιούς φράσεις.

Δέν έχω πολλές γνώσεις μουσικής και ένόμια ότι έταίξε κανένος μεγάλον σύνθεσον. Τό κοντσερτάκι όμως ήτο ίδιον του. Έχει κάμει και βάλς και πόλκες, έχει δε γράψει και μίαν πρᾶξιν μελοδραμάτος τό όποιον όμως τήρει άπόρητον.

Και όταν έτελείσσε έφραξε πάλιν να παίζη με τόν άνεμπίον του και τα **στρατιωτικά** του. Δέν περιγράφεται ή άφελεία του. Δέν έχει δε καμμίαν σνασιόηον της άξίας του, ούτε τού μέλλοντος ποδ τόν περιμένει. Έσθηα τότε την μηχανήν της «Εικονογραφημένης» και τού έπηρα μίαν πλάκα έκεί με τα παιγνίδια του και με φρόντο τό πιάνο του τό κατάφροστον άπό τās εικόνας και τα δώρα τών έστεμμένων θαυμασιών και φίλων του.



ΟΙ ΣΤΥΛΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ



ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΧΙΟΝΟΣΚΕΠΟΥΣ ΑΣΤΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ
[Φωτ. Κ. Κανδαβιότου]



ΕΥΖΩΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ ΧΙΟΝΟΒΟΛΟΥΜΕΝΟΙ



ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΙΛΙΣΣΟΝ

[Φωτ. Ι. Ζαριζό]



[Φωτ. Κ. Κανδαβιότου]

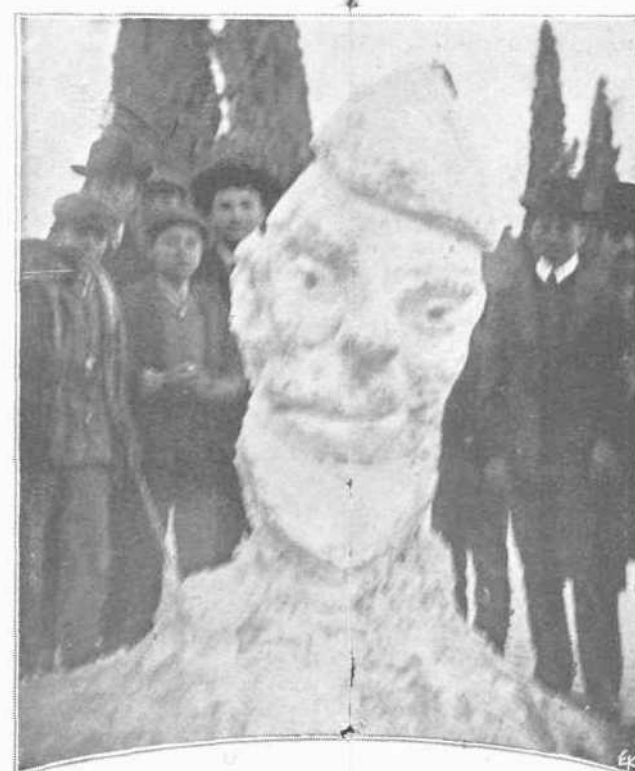
ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΥΠΟ ΤΑΣ ΧΙΟΝΑΣ

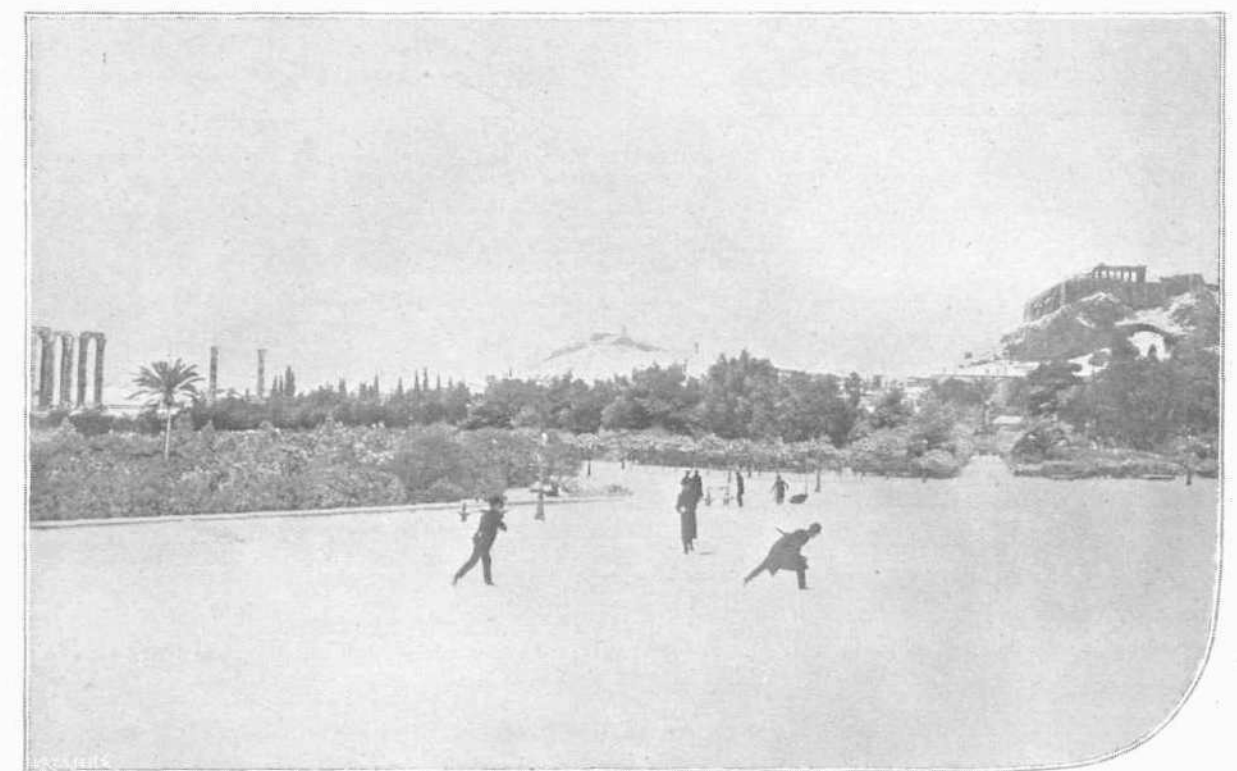


Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

[Φωτ. Ε. Καρζή]



ΤΟ ΕΚ ΧΙΟΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ



[Φωτ. Ε. Καρζή]

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ



ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ

(Περί και φύλλ. 24 του μηνός Οκτωβρίου 1906)



Εισερχόμενος εις τὸν Ζωολογικὸν Κήπον αἰσθάνεται εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως εὐάρεστον ἔκκληξιν ἐκ τῆς πλοσίας βλαστήσεως, τῶν φρονικειδῶν ἰδίως, τῶν πλημμυροῦντων δόλοκληρον τὴν ἔκτασιν τὴν μεταξὺ τῆς κυρίας εισόδου καὶ τῶν Γραφείων καὶ ἀναπαύεται ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐπισκεπτοῦ συναντῶν ὄσων καταπράσινον ἐν μέσῳ τοῦ ἀτέμνου καὶ τελευτωδῶν ἀλιπέδων τοῦ Π. Φαλήρου. Ἐὰν δ' ἐξακολουθήσῃ οὕτως ἡ βαθμιαία ἐπιχωμίτωσις καὶ δενδροφύτευσις, δὲν θὰ παρέλθῃ πολλὸς χρόνος καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἀχανὴς ἔκτασις θὰ μεταβληθῇ εἰς δάσος, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς θὰ ἴσῃ μίαν ἐστὶν μολύσματος ἐκ τῶν προθύρων τῆς πρωτεύουσας, θὰ χρησιμοποιῆται ἀφ' ἑτέρου ὡς τὸ εὐαρεστότερον καὶ τετρατότερον ἔσοχον κέντρον διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ Πειραιεῖς. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς Ἀήμονες Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, νὰ συντρέξωσι τὰς ἐξωραϊστικὰς καὶ ἔξυμνατικὰς προσπάθειάς τοῦ Ζωολ. Κήπου.

Ἡ πείρα τῆς διοργανώσεως πενταετίας ἀπέδειξεν ἤδη, ὅτι δύνανται νὰ εὐδοκίμησῃ καλῶς ἐν τῷ ἀναδασωτέρῳ τούτῳ χώρῳ κατόπιν μικρᾶς ἐπιχωματώσεως, ἐκτὸς τῶν φρονικῶν, αἱ κωνοφόροι ἀκακίαι, αἱ μυρζαί, αἱ πεπεραί, αἱ ἐγκάλυπτοι, τὰ πεύκα, αἱ κασσαναίαι καὶ ἄλλα τινά.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν φύτευσιν.

Προβαίνοντες ἤδη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κήπου συναντῶμεν ἀπέναντι ἀκριβοῦς τοῦ οἰκίματος τῶν Γραφείων μικρὸν ἐξάγωνον ξύλινον μετακινητὸν κλωβὸν, ἀληθὲς κομμοτέγγημα, κατασκευασθὲν δαπάνῃ τοῦ ἐν Ταῦγαίῳ ὁμογενοῦς κ. Π. Αἰμιματίδου (σ. 52), περιλαμβάνον 2 λεμουσίους, **Λεμούριον τὸν ποικιλόχρουν** (*Lemurinus variegatus*) καὶ **Λεμούριον τὸν αἰλουροειδῆ** (*Lemurinus callis*). Ἐἴνε ταῦτα ζῷα εὐκίνητα καὶ ζωηρά, ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν **Ἡμιπιδήκων**, ἔχοντα τὰ τέσσαρα ἄκρα ἐσχηματισμένα εἰς χεῖρας, ὧν οἱ δάκτυλοι φέρουσιν ὄνυχας πλατεῖς, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου δακτύλου τῶν δισσθίων χειρῶν φέρουσι γαμψὸν ὄνυχα. Ἐτερον γένος διακρίνον αὐτοὺς τῶν πιθήκων εἴνε, διὰ αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν φέρουσιν ὄνυγμα πρὸς τὸ μέρος τῶν κροταφικῶν ὀστέων. Πατρὶς αὐτῶν, καθὼς καὶ ὄλων ἐν γένει

τῶν **Λεμουρίων**, εἴνε ἡ νῆσος **Μαδαγασκάρη**, ἐνθα βιοῦσιν οὗτοι ἐν ἀφρονίᾳ καὶ τρέφονται ἐκ καρπῶν καὶ ἐντόμων.

Ἄριστος μετὰ γάλακτος καὶ καρποὶ διάφοροι εἴνε ἡ τροφή αὐτῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ.

Ἄλιγον περαιτέρω, περιβαλλόμενος ὑπὸ καλῶς ἀνεπτυγμένων ἀκακίων καὶ κασσωνῶν, ἐκτείνεται ὁ οὐρματόπλεκτος κλωβὸς τῶν **Φασιανῶν**, κατέχων ἔκτασιν 150 μ. περίπου καὶ διηρημένος εἰς 6 διαμερίσματα ἐγκλειστοντα ἕξ εἶδη ἐκ τῶν ἀληθῶς λαμπροτάτων πιτηνῶν τῆς τάξεως τῶν **Ἀλεκτοροειδῶν**. Ὁ ἀργυρόχρους φασιανός, ὁ χρυσοχρῶς, ὁ τῆς **Δαίδης** - Ἀμεροῦ, ὁ δακτυλοφόρος καὶ ὁ τοῦ **Swinhoe**, ἀμιλλῶνται, οὕτως εἴπειν, ὡς πρὸς τὴν ποιότητα, τὴν λαμπρότητα καὶ σπιλινότητα τῶν θαυμασίων χρωματισμῶν τῶν καὶ προκαλοῦσιν ἀληθῶς τὸν θαυμασμόν τοῦ παρατηρητοῦ. Σημειωτέον διὰ μόνον τὰ ἄρρενα φέρουσι τὸν κόσμον τῶν ἐξασίων χρωμάτων, ἐνῶ τὰ θήλεια, μικρότερα τὸ μέγεθος, μὲ ἀπλούστατα καὶ κοινότητα χρώματα καὶ ἄνευ μακρᾶς οὐρᾶς, δὲν παρουσιάζουσι τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ μᾶλλον καταδεικνύουσι τὴν καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῆς ὀραϊότητος τοῦ ἄρρενος καὶ τῆς ἀσχημίας τοῦ θήλεος. Οἱ **Φασιανοὶ** οὗτοι εἴνε πιτηνά ἰθαγενῆ τῆς **Ἀσίας** καὶ ἰδίως τῆς **Κίνας**, τὰ πλεῖστα δὲ εἶδη μεταφερόμενα εἰς **Εὐρώπην** ἐξοικειοῦνται πρὸς τὰς νέας συνθήκας καὶ διατηροῦνται καλῶς καὶ ἀναπαράγονται ἐνταῦθα.

Εἶδος φασιανῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων ἤδη χρόνων μεταφερθὲν ἐκ τῆς **Αἰτικής Ἀσίας** εἰς τὴν **Εὐρώπην** καὶ ἐγκλιματισθὲν ἐνταῦθα, εἴνε ὁ **κοινὸς ἢ κολχικὸς Φασιανός**. Οὗτος ἀνατρέφεται ἐν μεγάλῃ κλίμακῃ εἰς εἰδικὰ φασιανοτροφία καὶ εἴνε περιζήτητος διὰ τὴν ἐξασίως εὐγενστον σάρκα του (ὡς οἱ γενεσίμενοι λέγουσι). Πέντε τοιοῦτους **Φασιανούς** ἄρρενας ἔχει ὁ **Ζωολογικὸς μας Κήπος** ἐν τῷ ἀγροίῳ πρὸς τὰ ἀριστερὰ διαμερίσματα τοῦ πιτηνῶνος **Κανισκέρη**.

Τὴν εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν φασιανῶν ἀφοσίωσιν τοῦ ἐπισκεπτοῦ διακρίπτει μετ' ὀλίγον ἡ βοή καὶ ὁ θόρυβος



ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΚΛΩΒΟΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ



ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΒΑΡΑΤΖΗΣ

Βουλευτὴς ἐξ Ἀλμυροῦ, Ἀντιπρόεδρος τῆς Διοκ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου.

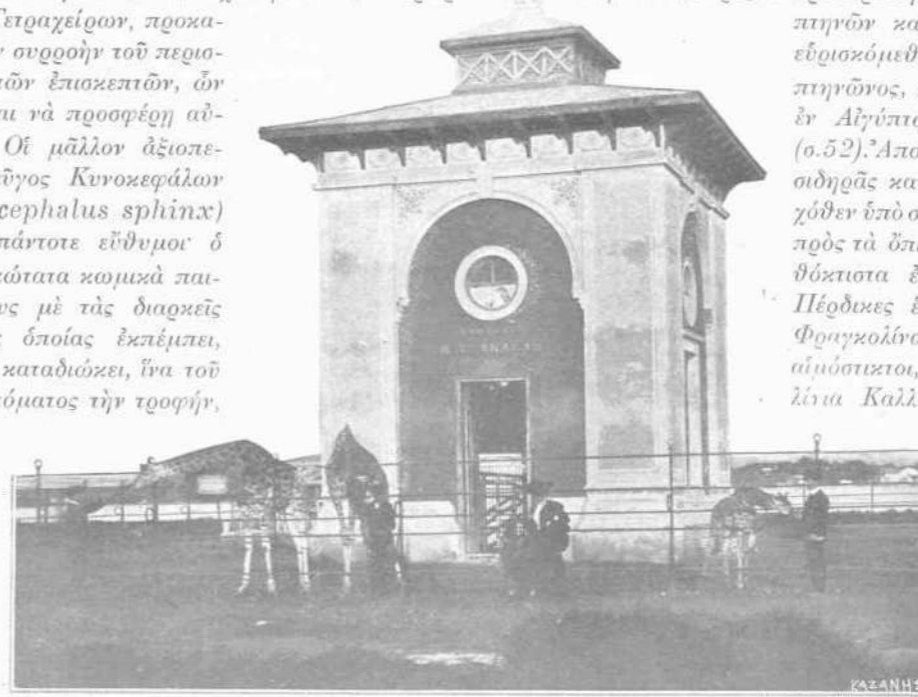
ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν ὀλίγων περαιτέρω κειμένων **κλωβῶν τῶν Πιθήκων**. Ἐν τῷ μέσῳ κυκλικῆς πλατείας ὁρθοῦται ἐξάγωνος σιδηροῦς κλωβὸς μετὰ μικροῦ οὐκίσκου ὀπισθεν (σ. 50), καὶ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' αὐτοῦ δύο ἕτεροι μικροὶ ξύλινοι ἐξάγωνοι ἐπίσης, περιλαμβάνοντες πάντες διάφορα εἶδη **Πιθήκων** ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **Κυνοκεφάλων**. Ἡ **ζωηρότης**, ἡ **ἀεικνησία**, αἱ **ἐριδες**, τὰ **παίγνια** καὶ τὰ **τεχνάσματα** τῶν περιεργωτάτων τούτων **Τετραγείρων**, προκαλοῦσιν ἐνταῦθα τὴν ὀρροῆν τοῦ περισσοτέρου πλήθους τῶν ἐπισκεπτῶν, ὧν ἕκαστος φιλομεινται νὰ προσφέρῃ αὐτοῖς τροφίμῳ τι. Οἱ μᾶλλον ἀξιοπερίεργοι εἴνε ἐν ζεύγος **Κυνοκεφάλων Σφινγκῶν** (*Cynocephalus sphinx*) πάντοτε **ζωηροί**, πάντοτε **εὐθυμοὶ** ὁ ἄρρην μὲ τὰ τεχνεώτατα κωμικὰ παίγνια τῶν, ὁ θήλων μὲ τὰς διαρκεῖς κρυμγὰς του, τὰς ὁποίας ἐκπέμπει, διότι ὁ ἄρρην τὸν καταδιώκει, ἵνα τοῦ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ στόματος τὴν τροφήν, ἀποτελοῦσιν τὸ κέντρον τῆς προσοχῆς καὶ περιεργείας τῶν ἐπισκεπτῶν.

Παραπλεύρως κεῖται καὶ τρίτος ξύλινος ἐξάγωνος κλωβὸς περιλαμβάνων δύο ἕτερα **ζεύγη Λεμουρίων**

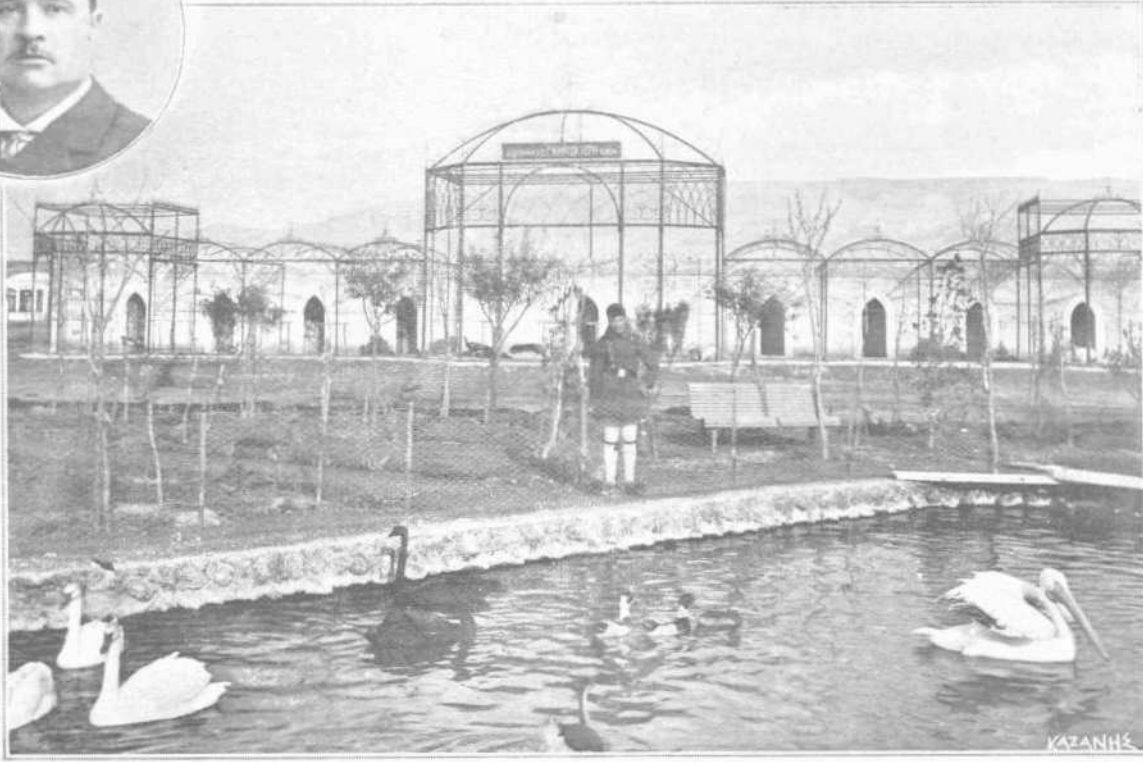
τοῦ εἶδους **Μακάκων** (*Lem. macaco*). Παρουσιάζουσι τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι ὁ μὲν ἄρρην ἔχει χρωματισμὸν ἐντελῶς μέλανα, ὁ δὲ θήλων ἐρυθρόξανθον διὸ καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ μὴ εἰδήμων θὰ ἐκλάβῃ αὐτοὺς ὡς ἀνήκοντας εἰς δύο διάφορα εἶδη καὶ ὁμοῦς ἀποτελοῦσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ παρουσιάζουσι καταφανέστατον παράδειγμα **Διχροῖσμου** τῶν φύλων.

Ἀρίστοι πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν δεξαμενὴν τῶν **Στεγανόποδων** πιτηνῶν καὶ προχωροῦντες πρὸς τὰ ἄνω εὐρισκόμεθα ἔμπροσθεν περικαλλεστάτου πιτηνῶνος, κατασκευασθέντος δαπάνῃ τοῦ ἐν **Αἰγύπτῳ** ὁμογενοῦς κ. **Γ. Κανισκέρη** (σ. 52). Ἀποτελεῖται ἐξ ἐννέα διαμερισμάτων σιδηρᾶς κατασκευῆς κεκλεισμένων πανταχόθεν ὑπὸ οὐρματοπλέγματος καὶ φερόντων πρὸς τὰ ὀπισθεν ἰσάριθμα χειμεριὰ πλινθόκτιστα ἐνδιατήματα. **Φασιανοὶ κοινοὶ**, **Πέροδικες ἑλληνικαί**, **Τρυγόνες**, **Ὄρνιθες**, **Φρυγκολόλαι**, **Περιστερὰ** ἰσχυροφόροι καὶ αἰμύστικτοι, **Περιστερὰ** στεφανηφόροι, **Κολλίνα Καλλιφοργίας**, **Ταῖ** κοινοὶ καὶ εἰς λευκὸς καὶ τέλιος ἐν ζεύγος **Γερανῶν** λοφιοφόρων, εἴνε οἱ κυριώτεροι κάτοικοι τοῦ πιτηνῶνος τούτου, ὅστις ἀποτελεῖ ἀληθῆ κόσμον ἐν τῷ **Ζωολογικῷ Κήπῳ**.

Μεταξὺ ὄλων τούτων τῶν πιτηνῶν ἐφελκύνουσι τὴν προσοχὴν καὶ μάλιστα τὸν θαυμασμόν τοῦ παρα-



ΤΟ ΔΑΠΑΝΑΙΣ ΤΟΥ κ. ΝΕΣΤ. ΤΣΑΝΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΗΛΑΣΘΕΝ ΟΙΚΗΜΑ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΕΩΝ



Ο ΔΑΠΑΝΑΪΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΚΑΝΙΣΚΕΡΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΕΙΣ ΠΤΗΝΩΝ ΤΩΝ ΦΑΣΙΑΝΩΝ

τηρητοῦ ἐν πρώτοις δύο ζεύγη Περιστερῶν αἰμοσίτινον (Columba sanguinea)· αὐτὰ ἐνῶ κατὰ τὰ ἄλλα ἐξωτερικῶς δὲν διακρίνονται ὀσινωδῶς τῶν κοινῶν περιστερῶν, φέρουσιν ἔμπροσθεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ στήθους μίαν ζωηρῶς ἐρυθρὰν ἀκανόνιστον κηλίδα, ἡ ὁποία παρομοιάζει αὐτόχρημα πρὸς πληγὴν αἰμάσουσαν.

Ἐπι θαυμασιώτεροι εἶνε περατέροι δύο περιστεραὶ χροιάματος βαθύου κιανῶ μεθ' οφθαλμοῦς ἐρυθροῦς καὶ σειρὰν περῶν λεπτοφανεστάτων ὀρθομένων κατὰ μήκος τῆς κορυφῆς ἀπὸ τῆς βάσεως περίπου τοῦ ἡμίμου μέχρι τοῦ τραχήλου.

Ὁ ξανθὸς θαυμασιώτης οὗτος κόσμος τῆς κεφαλῆς ἔδωκεν εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ὀνομασίαν τῶν Στεφανηφόρων περιστερῶν (Goura coronata).

Ἐἶνε πτηνὰ ἰθαγενῆ τῆς Νέας Γουίνεας καὶ τῶν παρακειμένων αὐτῆ νήσων.

Περατέροι διακρίνονται δύο Γερανοὶ λοφιοφόροι (Balearica pavonina), οἱ γεράναρχοι ἢ ἀρχιγεράνοι τοῦ Ἀριστοτέλους, φέροντες λοφίον ἐκ ομηρογγειδῶν τριχῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἀντίθεον πρὸς τὴν κομψότητα καὶ τὸ κλιμακωμὸν τῶν πτηνῶν τοῦ κλωβοῦ τούτου ἀποτελοῦσιν αἱ παρακειμένως ὀπισθερὰ αὐτοῦ καὶ δλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ ἐρωσκόμειαι Στρουθοκάμηλοι (Struthio camelus). Κομψὸς ξύλινος οἰκίσκος ὡς ἔπρωτηρῶν καὶ πέρειξ αὐτοῦ εὐρεῖται ἐκτασθεῖς περιφρασομένη ὑπὸ οὐραίου κρηκελάματος, ἀποτελοῦσι τὸ ὄγκωμα τῶν βαρῶν τούτων πτηνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐἶνε τὰ πτηνὰ τὰ παρεχόμενα ἡμῖν τὰ πρὸς στολισμὸν τῶν γυναικείων πλινθῶν χρησιμοποιούμενα περᾶ. Ἡ ἄσπρη ἔχει πέδιλωμα σιλβανῶ μελάν ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ σώματος ἐκτὸς δλίγων λευκῶν περῶν τῆς οὔρας καὶ τῶν περῶν, τὸ δὲ θῆλυ στακτοχρῶν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ὡς ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματός των καὶ τῶν

βαρῶν καὶ ἀσθενῶν σχετικῶς περῶν δὲν δύναται αἱ στρουθοκάμηλοι νὰ ἔπιανται, δύναται ὅμως ἀφ' ἑτέρου νὰ τρέχουσι μετὰ μεγίστης ταχύτητος χάρις εἰς τοὺς ἰσχυροῦς μῦς τῶν ποδῶν των.

Ἐἶνε τὰ μέγιστα τῶν νῦν ζώντων πτηνῶν, ἔχοντα ἕως ἔσθ' 2½ μέτρων, μήκος 2 μ. καὶ βάρος περὶ τὰς 60 ὀκάδας καὶ ζῶσι καθ' ἀγέλας εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀ. Ἀσίας. Χόρτα, ὄσπρια, φύλλα, ἔντομα καὶ ἄλλα μικρὰ ζῷα, εἶνε ἡ σὺνήθης τροφὴ των, καταπίνουσιν ὅμως καὶ διάφορα ἀνικείμενα ὄλως ἄχρηστα πρὸς θρέψιν, ὡς θραύσματα ὀστέων, κερφία, λίθους κλπ.

Γενῶσιν ὡὰ μεγάλα μήκους 15 ἐκμ., πάχους 12 ἐκμ. καὶ βάρους πλέον τῆς 1 ὀκάδας, τὰ ὁποία ἐπωάζουσιν ἐντὸς κοιλωμάτων τῆς ἐρήμου ἐκ περιτροπῆς τὰ θήλεα καὶ τὰ ἄρρενα. Σχημάτι τὴν ἡμέραν ἐπαφίονται τὸ ἔργον τῆς ἐπωάσεως εἰς τὴν θερμοτήτα τοῦ ἡλίου. Τὴν νύκτα δὲ μόνον καθὼς καὶ διὰ τὴν ἡμέραν δὲν εἶναι πολλὴ θερμὴ ἐπωάζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἄρρεν. Καὶ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν νεογνῶν φροντίζει μάλλον τὸ ἄρρεν. Αἱ ἡμέτεροι θήλειαι Στρουθοκάμηλοι (κέκτηται ὁ Ζωολογικὸς Κήπος δύο θηλείας καὶ ἓνα ἄρρενα) ἐγέννησαν κατὰ τὰ παρελθόντα ἕτη ἀκριβῶς ὡὰ, δὲν κατορθώθη ὅμως ἡ ἐπωάσις καὶ ἐκκόλασις αὐτῶν.

Κυνηγοῦσιν ἀπλήτως τὴν Στρουθοκάμηλον διὰ τὰ ὄρατα περᾶ τῆς, οἱ δὲ ἰθαγενεῖς τρώουσι καὶ τὸ κρέας τῆς.

Ἡ ἀξία τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον ἐρχομένων περῶν Στρουθοκαμηλῶν ὑπολογίζεται εἰς 20 περίπου ἑκατομμύρια φρ. ετησίως. Ἐκτὸς τῆς συλλογῆς περῶν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἕλενθερίᾳ βιοῦντων Στρουθοκαμηλῶν, προμηθεύονται τοιαῦτα καὶ ἐξ εἰδικῶν Στρουθοκαμηλοτροφῶν, ἐν οἷς ἀνατρέφονται αὐτὰ ὡς αἱ ὄρνιθες ἐν τοῖς ὄρνιθοτροφείοις.



Ο ΔΑΠΑΝΑΪΣ ΤΟΥ Κ. Π. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΕΙΣ ΚΛΩΒΟΣ ΛΕΜΟΥΡΙΝ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

ΜΕΡΟΣ Β'—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Ὁ Βινίκιος ἀρετισίθη ἀπὸ οὗτον πόνον. Τρεῖς ἀνθρώποι ἦσαν κεκλιμένοι ἀνοῦθεν αὐτοῦ. Ἀνεγγώρισεν τοὺς δύο τὸν Οὐρσον καὶ τὸν γέροντα, τὸν ὅποιον εἶπεν ἀνατρέφει ἀπαύριον τὴν Λυγρία. Ὁ τρίτος ἔκαμιν ἐγγισθῆσαι εἰς τὸν βραχίονα του. Οἱ πόνοι τοῦ Βινικίου ἦσαν τόσοι, ὡστε ἐνόμιζεν ὅτι οἱ περιστοιχοῦντες αὐτὸν τὸν ἐβραβύοντο.

— Φρονεῦσατέ με... εἶπε με σφιγμένους ὀδόντας.

Δὲν ἐπρόσβεν ὅμως οὐδὲ εἰς τοὺς λόγους τούτους. Ὁ τρομερὸς Οὐρσος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἰδείνε λήπην, ἐκράτει ἐπιδήσομας καὶ ὁ γέρον εἶπε πρὸς τὸν τρίτον:

— Γλαῦκε, εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ τὸ τραῦμα τῆς κεφαλῆς δὲν εἶνε θανάσιμος;

— Ναί, ἀεὶ Κρίστε. Ὁ γίγας—καὶ εἰδείνε τὸν Οὐρσον—τὸν ἐοφενδόνισεν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόβαλε τὸν βραχίονά του, ὁ ὅποιος ἐλαθε κάταγμα, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς.

— Ἔσπασε πολλοὺς ἀδελφούς μας, ἀτήγησεν ὁ Κρίσπος, καὶ δι' αὐτὸ ἐστειλα τὸν Οὐρσον νὰ σὲ ζητήσῃ.

— Μοὺ ὁμολόγησε καθ' ὅδον ὅτι χθὲς ἀκόμη ἦτο ἐτοιμος νὰ με φρονεῖσῃ.

— Μοὺ εἶχεν ἀνακωνίσῃ τὸ σχέδιόν του καὶ ἐγὼ, ὁ ὅποιος σὲ γνωρίζω, ὡς γνωρίζω καὶ τὸν ζῆλον σου διὰ τὸν Χριστόν, τὸν ἔπεισα ὅτι δὲν ἦσο σὺ ὁ προδότης ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε νὰ τὸν ὀθήσῃ εἰς τὴν δολοφονίαν.

— Εἶνε κακὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιον εἶχον ἐκλάβῃ ὡς ἄγγελον, εἶπε στεναζὼν ὁ Οὐρσος.

— Οἶ μὸς τὰ διηγήθης αὐτὰ ἄλλοτε, εἶπεν ὁ Γλαῦκος. Τώρα ἀς ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὸν τραυματίαν μας.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐγγισθῆσις εἰς τὸν βραχίονά του, ὁ Βινίκιος, ὅστις εἶχε γάσει τὰς αἰσθήσεις του, συνῆλθεν. Ἡ Λυγρία ἴστατο πλησίον του καὶ ἐκράτει ἄδον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Γλαῦκος ἔβραζε τὸν σπὸγγον δι' οὗ ἔπλυνε τὴν κεφαλὴν τοῦ τραυματίου.

— Λυγρία! ἐπιθύρῃσεν ὁ Βινίκιος. Ἐκεῖνη ἐκλονίσθη καὶ τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Εἰρήνη σοί!

— Λυγρία, τοὺς ἠμπούσῃς νὰ με φρονεῖουσιν;

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ὑγείαν.

Καὶ ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν τοῦ Βινικίου εἶδος ἡδύτητας. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι κατὰ θεῖον ἔπνευ γύρω. Ὁ Γλαῦκος ἐτελείωσε τὴν πλύσιν τοῦ τραύματος τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐπέθηκεν ἐπιδήσομα. Ἡ Λυγρία ἐπλήρωσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ τραυματίου κύπελλον πλήρες οἴνου καὶ ὕδατος.

Ἐκεῖνος εἶπε μετὰ λαμπαργίαν. Ἐξήτησε καὶ δεύτερον κύπελλον καὶ ἡ Λυγρία ἐξῆλθε νὰ τὸ φέρῃ. Ὁ Κρίσπος ἀφού ἀντήλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τὸν Γλαῦκον, ἐπληρώσας τὴν κλίνην.

— Βινίκιε, εἶπεν, ὁ Θεὸς σοὺ ἐπέτρηνε νὰ ἐπιχειρήσῃς πράξιν κακὴν. Σοὺ διαφράττει τὴν ζωὴν διὰ νὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ ἐπανέλθῃς εἰς ἐαυτόν. Αὐτὸς ἐνῶπιον τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι εἰμὴ ζῶντις, σὲ παρέδωκεν ἀνεπεράσιπτον εἰς χεῖρας μας, ἀλλ' ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ὅποιον πιστεύομεν, μὰς διατάσσει ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας. Ἐδέσασμεν λοιπὸν τὰ τραύματά σου καὶ θὰ σοὺ ἀποδώσωμεν τὴν ὑγείαν, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ἐπαρνηθῶμεν περισσότερο ἐπὶ σοῦ. Ὅταν θὰ μείνῃς μόνος ἐξόστῃσον σαυτὸν ἂν πρόβῃ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ καταδιώκῃς τὴν Λυγρίαν, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἐστέρησε τὸν προστατῶν της καὶ στέγης καὶ ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι σοὶ ἀπεδόκαμεν καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

— Θὰ με ἐγκαταλείψετε; ἠρώτησεν ὁ Βινίκιος.

— Θὰ ἀφίσωμεν αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅπου δύναται νὰ μᾶς εὐρῇ ἡ καταδιώξις τῶν ἀρχῶν. Ὁ σὺντροφός σου ἐφρονεῖθι καὶ σὺ ἐτραυματίσθῃς. Δὲν εἶμεθα ἔνοχοι, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ δοκιμάσωμεν ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου.

— Μὴ φοβεῖσθε καταδιώξεις. Θὰ σᾶς προστατεύσω ἐγὼ.

Ὁ Κρίσπος δὲν ἠθέλε νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ἐδυσπίστου καὶ εἰς αὐτόν.

— Αὐθέντα, ἐξηκολούθησε, ἡ δεξιὰ σου χεὶρ εἶνε ὑγιής. Γράψε εἰς τοὺς δούλους σου νὰ ἔλθουν ἀπόψε μετ' ἐν φροεῖον νὰ σὲ παραλάβουν. Ἐδὼ εἶσαι εἰς τὴν οἰκίαν πτωχῆς χήρας, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἀρήσῃ νὰ ἐλθῃ μετὰ τὸν υἱὸν της. Αὐτὸς θὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν σου. Ἡμεῖς πρόβῃ νὰ ζητήσωμεν ἄλλο καταφύγιον.

Ὁ Βινίκιος ἀγόρασεν. Ἄν ἔχανε πάλιν τὴν Λυγρίαν, ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐπανέβλεπε ποτέ. ἠθέλε διακαῶς νὰ συμφυλιθῇ μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ τοῦ ἔχρειάζετο καιρὸς πρὸς τοῦτο.

— Ἀκούσατέ με, χριστιανοί, εἶπε. Χθὲς ἤμην μεθ' ὁμῶν εἰς τὸ Ὀστριανὸν καὶ ἠκούσα νὰ ἀναπτέσσεται ἡ θρησκεία σας. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὴν ἐγνώριζα, μόνον αἱ πράξεις σας θὰ με ἔπειθον ὅτι εἶσθε τίμιαι καὶ καλοὶ. Εἰπάτε εἰς τὴν χήραν νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆν, μείνατε καὶ εἰς καὶ ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ μείνω. Ἄς εἰπῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐν τοῖς ὄρνιθοτροφείοις.

πος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἰατρός ἢ τοῦλάχιστον γνωρίζει ἀπὸ αὐτὰ ἂν πρόβῃ νὰ μεταφερθῇ. Ὁ θρασυθεὴς βραχίον μου πρόβῃ νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀκίνητος. Σὰς δηλώ λοιπὸν ὅτι δὲν κινουμαι ἀπ' ἐδῶ, ἐκτὸς ἂν με ῥίψετε ἔξω.

— Καεὶς αὐθέντα, δὲν θὰ μεταχειρισθῇ βίαν ἐναντίον σου. Ἡμεῖς μόνον θὰ φέρωμεν διὰ νὰ σώσωμεν τὰς κεφαλὰς μας, ἀτήγησεν ὁ Κρίσπος.

Ὁ Βινίκιος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε συνειδήσῃ νὰ συναντᾷ ἀντιστάσεις, συνέπνευσε τὰς ὄφεις. Ἐπειτα ἐξηκολούθησε.

Ὅταν εἰσιλθόμεν ἐδῶ δὲν μᾶς εἶδε κανεὶς ἐκτὸς ἐνός Ἑλλήνου, ὁ ὁποῖος ἦλθε μὰς εἰς τὸ Ὀστριανόν. Θὰ σᾶς εἶπω ποῦ μείνει. Φέρετέ τον ἐδῶ νὰ τὸν διατάξω νὰ τηρήσῃ σιγὴν διὸτι εἶνε μισοῦτός μου. Θὰ γράψω εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτι ἀνεγγώρισα εἰς ταξείδιόν. Ἐν ἡ περιπτώσει αἱ ἀρχαὶ ἔχουν εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὸν Ἑλληνα, θὰ δηλώσω ὅτι ἐγὼ ἐφόνευσα τὸν Κρότωνα, ὁ ὁποῖός μου ἔπαυσε τὸν βραχίονα. Ὁρκίζομαι εἰς τὴν κόριν τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς μητρὸς μου, ὅτι οὗτο θὰ πράξω. Δυνασθε λοιπὸν νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ εἰσθε ἀσφαλεῖς. Φέρετέ μου ταξείδι τὸν Ἑλληνα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Χίλων Χιλωνίδης.

— Τότε, αὐθέντα, ὁ Γλαῦκος θὰ μείνῃ πλησίον σου. Αὐτὸς καὶ ἡ χήρα θὰ σὲ περιποιηθῶν.

— Ἐγὼρον, εἶπεν ὁ Βινίκιος, ἄκουσον καλῶς τοὺς λόγους μου. Σοὺ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην καὶ ἐγὼ ἐμπιστοσύνην εἰς σε. Δὲν μὸς λέγεις ὅμως τὸ βάθος τῆς σκέψεώς σου. Φοβεῖσαι μὴ κολέσῃ τοὺς δούλους μου καὶ τοὺς διατάξω νὰ ἀρπάξουν τὴν Λυγρίαν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀσθηρῶς ὁ Κρίσπος.

— Πρόσεξε λοιπὸν τοῦτο. Θὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Χίλωνα ἐνὸπιόν σας. Ἐνὸπιόν σας θὰ γράψω τὴν ἐπιστολὴν ὅτι ἀναχωρῶ καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψω ἐκτὸς ὅμων διὰ νὰ συνεννοούμαι. Σκέψου καλῶς καὶ μὴ με ἐρεθίζεις.

Ἐδὼ ἐξηγητήθη, καὶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἡλλωμένον ἀπὸ ὄργην, εἶπε με θυμῶν.

— Φαντάζεσαι σὺ ὅτι θὰ ἀρήσω ἀνεκλήρωτον τὸν πόθον μου νὰ μείνω ἐδῶ διὰ νὰ τὴν βλέπω; Ἀλλὰ δὲν θέλω πλέον νὰ τὴν ἀρπάζω βιαίως... Ἄν φύγῃ, με αὐτὸ τὸ ὕμνος χεῖρι μου θὰ ἀποστῶ τὸν ἐπιδήσομα, δὲν θὰ φράξω, οὔτε θὰ πῶ τίποτε. Καὶ ὁ θάνατός μου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῶν ἀδελφῶν σου... Ἐπειτα με ἀφήκε νὰ ζῷ;

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἰσιλθὼν ἡ Λυγρία καὶ με πρόσωπον ἐμπνευσμένον, εἶπεν εἰς τὸν Κρίσπον, ὡσὼν νὰ ἦτο ἡγὼ μᾶς ἄλλης φρονίης:

— Κρίστε, ἀς τὸν φιλῶμεν μεταξὺ μας καὶ ἂς μὴ τὸν ἐγκαταλείψωμεν ἕως ὅτου ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποδώσῃ τὴν υγείαν.

— Ἄς γίνῃ ὅπως ποθεῖς.

Ἡ ὕποταξη αὐτῆ τοῦ Κρίστου εἰς τὴν Λυγρίαν, ἔκαμιν ἐντίπωση εἰς τὸν Βινίκιον. Τοῦ ἐφάνη ὅτι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἡ Λυγρία ἦτο εἶδος σφύλλας ἡ ἱερῆς σεβαστῆς. Παρεδόθη οὕτω καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν σεβασμὸν αὐτῶν. Ὅταν μετ' ὀλίγον τοῦ παρουσιάσε τὸ κύπελλον ἠθέλε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα της. Δὲν ἐτόλμησε. Δὲν ἐτόλμησεν, αὐτὸς, ὁ Βινίκιος, ὁ ὁποῖος εἶσε τὸν Νέρουλον τὴν ἐλπίσιν εἰς τὴν ψυχήν, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀργότερα εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν σπῆ ἀπὸ τὴν κομῆν ἡ νὰ διατάξῃ νὰ τὴν μαοτιγώσωσι.

Ὁ Βινίκιος ἐπέδειξεν ἀκριβῶς εἰς τὸν Λίγνυ τὴν κατοικίαν τοῦ Χίλωνος καὶ ἐπειτα γράψας ὀλίγας λέξεις τὰς ἔδωκεν εἰς τὸν Κρίσπον, λέγων:

— Τοῦ ἔγραψα διὸτι ὁ Χίλων εἶνε δύσπιστος ἀνθρώπος καὶ σιγὰ ὅταν τὸν ἐξήτουν, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους μου ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖ, ὡσὼν δὲν εἶχε καλὰς εἰδήσεις νὰ μὸς ἀνακωνίσω.

— Ἀρκεῖ νὰ τὸν εὐρῶ, εἶπεν ὁ Οὐρσος, καὶ θὰ τὸν φέρω θεῖαι καὶ δὲν ἠθέλει.

Καὶ ἐξῆλθε βιαστικῶς.

Ὅταν εὐρέθη πρὸ τοῦ Χίλωνος ὁ Λίγνυ δὲν τὸν ἀνεγγώρισεν. Δὲν τὸ εἶχεν ἰδῆ παρὰ μίαν φωνὴν μόνον καὶ αὐτὴν ἐν κρυφῷ νικτῶς. Ἐπειτα ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος γέρον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε παροτρύνῃ νὰ φρονεῖσῃ τὸν Γλαῦκον, ὁμοιάσε τόσον ὀλίγον πρὸς τὸν ἡλλωμένον ἀπὸ τὸν φόβον Ἑλληνα! Ὁ Χίλων συνῆλθεν ἐκ τῆς πρῶτης τοῦ σιγανήσεως. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βινικίου τὸν ἐνεθάρρυνε περισσότερο. Ἐνεδύθη λοιπὸν καὶ φροντισίας νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν του με γαλιταῖν καλύπτειον ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο ἐκ φόβου μὴ ὁ Οὐρσος τὸν ἀναγνωρῆσῃ, ἐξῆλθε.

Ἐρῆσαν, συνομιλοῦντες, εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφού ὁ Χίλων ἐπέτρεψε, προσποιοῦμενος τὸν Χριστιανὸν καὶ παριστῶν πόσον μετὰ ἀμάρτημα εἶνε ὁ φόρος, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν γίγατα τὴν ὀμολογίαν ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσεν τὸν Κρότωνα. Εἰς τὸ δωματίον ἦτον ἀμυδρὸν τὸ φῶς κατὰ τὸ χερμερῖνον ἐκεῖνο βράδι. Ὁ Χίλων διεκρινε τὴν κλίνην τοῦ Βινικίου καὶ διηρμήθη πρὸς αὐτόν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ κανένα.

— Ὁ! Αὐθέντα, διατί δὲν ἠκολούθησες τὰς συμβουλὰς μου; ἐφώνασε.

— Σίγα, εἶπεν ὁ Βινίκιος, καὶ ἄκουε.

Ἐτόνισε τὰς λέξεις ὡς διατάγας καὶ διὰ νὰ χαλαρθῶν καλῶς εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἑλλήνου.

— Ὁ Κρότων ὤρμησεν ἐναντίον μου διὰ νὰ με δολοφονήσῃ καὶ νὰ με ληστεύσῃ. Ἐνοεῖς; Τὸν ἐφόνευσαν λοιπὸν καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ περιποιηθῆσαν τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας ἐλαβεν εἰς τὴν πάλιν.

Ὁ Χίλων ἐνόησεν ἄμεσως ὅτι ὁ Βινίκιος ὠμίλει τοιουτοτρόπος κατὰπιν συνεννοήσεως μετὰ τοὺς Χριστιανούς καὶ ὅτι ἠθέλε νὰ πιστευθῶν ὅσα ἔλαγε. Εἶπε λοιπὸν:

— Ἄ! Ἦτον ἀπαίσιος ἀπατεῶν! Αὐθέντα, σὲ εἶχα συμβουλεύσῃ νὰ μὴ ἐμπιστεύωμαι εἰς αὐτόν.

(Ἐπειτα συνέχεται)

PIERRE LOTTI

ΦΑΡΑΣ ΤΗΣ ΙΣΛΑΝΔΙΑΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Ανεγνώρισε δύο επιστολάς της, τας οποίας είχε γράψη προς τον...

— Πώς; Τι συνέβη καλέ μου κύριε;
— Αποβύσασ! Απερίσπαστον, είπεν εκείνος...

Ήτο αυτό το όποιον, υποτινημένη μόνον η γραιία, έτρεμε. Τώρα...

— Η γραιά Υβρόννη έμέθυσε!
— Έπεισε και τα χαμίνια την κατεδιώκον, ένθ αυτή έγερθεσία έφρυγε...

Η Γκωδ, η όποία ήλθεν τό βράδυ να πληροφορηθή, εύρε την γραιάν...

Και έκλεισε τόν φίλον της τόν Σουλβέστο και ηθάνετο όμως την...



Και έπεισαν...

...τον ένταφιασμόν του...
Όταν έπληρώσε τό μεσονύκτιον ήτον εις την κατάσταση...



Τόν απέδιωσαν εκεί...

— Α! Ναι! Τό γράμμα!
Ήτον αλήθεια λοιπόν...

Και αυτή η έντύπωση έπηξε ασχηροτέρα, όξντέρα...
Παρετήρησε γύρω του, τίποτε όραμένον δεν έφαινότο...

Και έκλεισε τώρα και λιγμοί ετάρασαν τό βαθύ στήθος του...

V

Γύρω η όμίχλη έπυκνώτο. Από καιρού εις καιρόν οι ναύται με μίαν...

— Ένα πρωί, περι τας τριές, ήκουσαν εις την «Μαρίαν» φωνάς αι...

Κανείς δεν είχεν ειπή τίποτε και πράγματι αι φωνάι έφαινότο άκούσι...

— Έξοράθησαν εις τά κοιτιά, εις τούς έπικουρικούς ίστούς, εις τούς...

— Ένας έλαφρός τριμύς, χωρίς καμμίαν βλάβην, έδειξεν ότι ό κίνδυνος...

— Ε! Από την «Μαρίαν»!
— Ε! Γκωός, Λομέζ, Γερσμέ!

Τό πλοίον ήτο η «Βασίλισσα Βέρθα» με πλοίαρχον τόν Λάρβορο...

— Και οεις, πειρατάι, κακόψαφα, γιατί δεν μιλάτε;
— Α! Αλλάζει γιά μάς. Μάς απαγορεύεται να κάμωμεν θόρυβον.

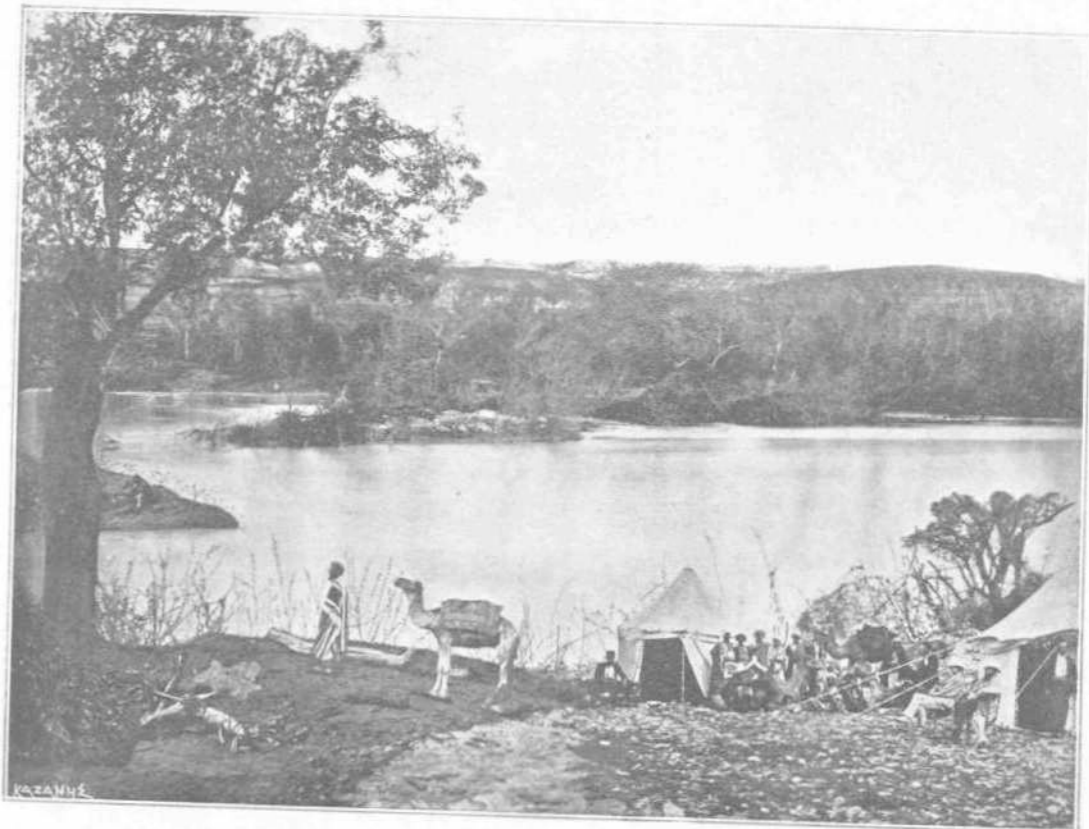
Και τό είπεν αυτό ό πλοίαρχος, με ήφος τό όποιον κάτι υπενόει...

— Έπειτα οι ναυτικοί έλεγον τά νέα μεταξύ των. Ό ένας ότι άργει να...

— Ένώ, έλεγεν άκόμη ό Λάρβορο, έμαθα πως άπέθανεν ό έγγονος...

— Ακούοντας αυτό οι άλλοι της «Μαρίας» εστέρησαν προς τόν Γιάν...

...και ιδούν άν είχε γνώσιν τού δυστηχήματος. [Έπειτα συνέχισα]



Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΙΓ' ΟΛΛ

ΙΟΡΔΑΝΗΣ

Την έκτην Ιανουαρίου η Άγία ήμών Εκκλησία εορτάζει την εορτήν...

— Αρχαία εινα η δόξα του άγιου τούτου ποταμού, όστις όνομάσθη ούτως...

— Έκτοτε ό ποταμός, ό με καλαμώνας ένθεν και ένθεν και μάχος την θείαν...

— Υπάρχει έν αυτή μέρος όπου λούονται και βαπτίζονται οι χριστιανοί...

— Η άμερικανική έπιχειρηματικότητα δεν άφήκεν άνεκτα άλλωστε...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

— Η ιστορία της έργαζίας αυτής, η περιλαμβάνομένη εις πλήθος συγγραφοών...

Εις τό πρόξημα παρεκάθησαν ό κ. Λαίρσφελδ μετά της οικογενείας του...

ΗΜΕΡΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΓΧΙΑΛΙΤΩΝ

Εις τό επί της όδου Παρισίως Παρθενωγώγειον «Παλλάς» τού κ. Ν....

ΧΙΟΝΙ

Έπειτα από ένν, τόν μήνα αυτόν, οι Άθηναίοι είδον την πόλιν των λευκαυομένην από χιών.

Εις την πλατείαν τού Συντάγματος εστήνοντο αγάλματα από χιών, έκαιονόδες δε φωτογραφικών μηχανών...

Και τά μέρη τά καντρικά και αι συνοικίας αι άπόκλιτροί έργων...

Αι εικόνας μας δίδουν ιδέαν της εορτής αυτής της λευκής...



ΒΙΑΣΕΛΜ ΔΑΙΡΣΦΕΛΔ

Ο ΝΕΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ο νέος, εις αντικατάστασιν του μακαρίτου Παρμαζόγλου, εκλεγείς βουλευτής Αττικής κ. Λάμπρος Καλλιφρονάς είνε γόνος μιας των αρχαιοτέρων Αθηναϊκών οικογενειών, ασυνός δέ και μεματημένος πολιτευτής.

Είς τās τελευταίας γενικάς εκλογάς οί συμπολίται του τόν εφύρισαν άρκούντως, όχι όμως και τόσον, ώστε νά τόν φέρουν μεταξύ των επιτυχόντων. Τώρα δ' κ. Καλλιφρονάς ενήχισαν ισχυρούς τή έντι αντίπαλους, τμηθείς δέ ούτω από τόν λαόν της Αττικής αναλαμβάνει μεγαλειότερας άπέναντι του υποχρεώσεις.

Ο κ. Καλλιφρονάς, νέος εισάτι, επιμήθη άλλοτα εκλεγείς και Δήμαρχος Αθηναίων, καταλιπόν μήμηγν άμειπτου δικηγείας, διατέλεσε δέ και ύπουργός της Παιδείας εις τό υπό τόν κ. Ράλλην ύπουργείον.

Αγαπάται από τούς συμπολίτας του διά τήν προθυμίαν, ήν επιδεικνύει προς εξυπηρέτησιν των νομίμων συμφερόντων των και διά τήν προς αυτούς ειλικρινείαν του.



ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

Πρόκειται διά τόν Ιεροφάντην μιας των θρακιότερων λατρειών, της λατρείας προς τά άνθη, τόν κ. Αριστόφιλον Τσοδύτσον.

Δ' αυτόν άξιζει νά γραφούν πολλά, διά τήν αγάπην του προς τήν τέχνην του, διά τήν ειλικρινή άφοσίωσιν του προς αυτήν. Διότι δ' Τσοδύτσος δέν είνε μόνον ήπιπος. Είνε δ' συντελέσας ύπερ πάντα άλλον νά αγαπηθούν τά άνθη εδω. Ο κομίσας και κομίζων και διαδίδας και διαδίδων κάθε άνθινον είμορφιάν, ή όποιον, άγνωστος εδω, στολίζει εις τήν Εύρώπην τούς αέρρας και τά σαλιάνια και τούς κήπους. Με ταξείδια εις τήν Εσπερίαν, με άδιάλειπτον συνανόγησιν προς τά μεγάλα άνθοκομικά της κέντρα, δ' Τσοδύτσος κατώρθωσεν, έκτός της εισαγωγής νεωτερισμών νά φέρη εις τό σημειον, όπου της ήρμοζε, τήν άνθοδακτικήν, αυτήν τήν τέχνην, ή όποιον θεωρείται θεία εις τήν ποιητικωτάτην των χωρών, τήν Ιαπωνίαν. Χίλιοι συνδυασμοί, χίλιοι νεωτερισμοί εισήχθησαν από τόν Τσοδύτσον εις τήν άνθοδακτικήν και αί άνθοδέσμαι του ήπηρέσαν πάντοτε θαυμασταί εις γήρους, άρραβώνας και κάθε χαρμόσυνον έσορτήν.

Οί στέφανοι του Τσοδύτσου εις κάθε μεγάλην κηδείαν — έχουσι και πένθημα καθήκοντα τά άνθη — διεκρήθησαν πάντοτε και αποτελούν άλλην άφορμήν επιτυχίας του μικρού τό δέμας, αλλά θαυμάσιου αυτού καλλιτέχνη.

Έκεινο τό κατάρστημα της οδού Σταδίου, είνε αληθινόν τέμενος της λατρείας των άνθων.

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ

Από τούς αληθινά διακεκριμένους ανωτέρους αξιωματικούς του Β. Ναυτικού μας δ' Κων. Χατζηκυριάκος άπεβίωσε με τόν βαθμόν του πλοιάρχου. Έκπαίδευθείς εν τή Σχολή των Εύελπίδων ήτον εκ των χαρακτηήρων εκείνων ούτως έννοια προς τήν μόρφωσιν, όλην τήν αγνότητα του χαρακτήρος τήν όποιαν έχουσι, ως αυτός, νά κληρονομήσουν από τās δοξασμένας και θυσιασθείσας διά τήν Πατρίδα οικογενείας των.

Ευτολμος και υπερήφανος διά τό εις τό ναυτικόν άξίωμα του, επέδειξε πάντοτε τά ανεικμήτα αυτά προτερήματα και κατά τόν πόλεμον και μετά ταύτα, όταν εκλήθη νά διευθύνη τά ναυτικά μας ως Ύπουργός.

Έν επεισοδίον του κατά τόν πόλεμον άξιζει νά γραφή.

Αίτηγετο πρό της Μιτυλήνης με τά «Ψαρά» ότε εκ του φρουρίου έρρίψθη κανονιστολισμός άδλαθής διά νά ειδοποιηθή τό πλοϊον ότι εισήρχετο εις τήν άπηγορευμένην ζώνην.

Ο Χατζηκυριάκος τότε διατάσσει τά προπαρασκευαστικά άνταποδύσεως του πυροβολισμοδ αλλά εις τρομεράν διά τόν αντίπαλον αναγγελίαν. Και από τό φρούριον τό έμπόλεμον ήναγκάσθησαν τότε νά . . . μή πυροβολήσουν.

Απέθανεν δ' γόνος της Ψαρριανής οικογενείας με τήν συνειδήσιν ήσυχον, ότι τās παραδόσεις της δέν τās παρέδη ποτέ, τās παραδόσεις τās άγνότατα πατριωτικής.



ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ

της κινήσεως, άλλ' απέθανε άφίσας όπισθεν του βόξαν φιλολογικήν άφίητον. Ο Δημ. Βερναρδάκης έγεννήθη εν Αγία Μαρίνη της Λέσβου και διήνευσε τās πρώτας σπουδάς του εν Μιτυλήνη, παρατάσας αυτάς εν Αθήναις τή 1849. Μετά ταπεινάς εν Γερμανία σπουδάς επανήλθε τή 1861 εν Αθήναις και διορίσθη καθηγητής έκτακτος της Γενικής Ιστορίας εν τή Πανεπιστη-

ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

Η «Εικονογραφημένη», δημοσιεύουσα τήν εικόνα της κηδείας του Δ. Βερναρδάκη, επιτελεί εύλαβές διά τήν μήμηγν του μεγάλου άνδρός μνημόσυον.

Απέθανεν δ' έρημίτης της Μιτυλήνης μακράν της πρωτεύουσας, όπου έπρεπε νά πρωτοστατή της φιλολογικής και ίδις της δραματι-

κής και τό 1865 τακτικός. Έκ της θέσεως του ταύτης παρητήθη τή 1869 έκτοτε δέ, και ττοι τή προσεφέρθη πάλιν, δέν ήθέλησε νά τήν δεχθή.

Σπανίως μορφώσεως δέν ήτο μόνον δ σοφός μελετητής αλλά και δ ποιητής δ ύψιπέτης.

Αί τραγωδίαι του κρίνονται έφάμιλλοι των έργων των κορυφαίων ξένων συγγραφέων.

Μετά τό «Τρωάδιον του Δοκησιόφου», φιλολογικήν μελέτην έκδοθείσαν τή 1854, τήν «Γραμομομαχίαν» (1854), τό έπος «Πλάνης» (1856) και τό άλλο του βραδευθέν έπος «Εικασία» (1856) έγραψε τή 1858 τήν πρώτην του τραγωδίαν «Μαρία Λοξοκατρή», τούς «Κυφελίδας» κατά τό 1860, τήν «Μερρόπην», ήτις εις τμήν τής μήμηγς του εδόθη πρό ήμερών εις τό Β. Θέατρον τή 1866, τήν «Ευφροσύνην» τή 1876, τήν περίφημον «Φωστάν» τή 1893, τήν «Αντιόπην» τή 1896 και τόν «Νικηφόρον Φωκά» τή 1896 πάλιν.

Έκ των τραγωδιών τούτων άρραστοι κρίνονται οί «Κυφελίδαι», δ «Νικηφόρος Φωκάς» και ή «Μερρόπη».

Πλήν των άναφερθέντων έργων δ Βερναρδάκης έγραψε και πολλά επιστημονικά καθαρώς έργα, πολλής σημασίας. Η κηδεία του άειμνήστου άνδρός έγινετο δημοσία δαπάνη, πεινήρος φόρος θαυμασμοδ τελούμενος μετά θάνατον, διότι όπως πάντοτε, μετά θάνατον τιμώμεν οί Έλληνες τās αληθινάς αξίας μας.

Ο ΛΑΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ

Αμέτρητοι παροιμιαί δημόσιες ύπάρχουν διά τόν Ιανουάριον. Από αυτάς, χαρακτηριστικές όλας ή δδηγητικές διά τούς γαστρογούς και τούς γαστρομάργους, παραβάτομεν μερικιάς. Διά τό αίθριον των νυκτων λέγεται:

Του Γενάου το φεγγάρι, ήλιος της ήμερας μουάει.

Οί κηπουροί, ως γνωστόν, συμβουλεύονται εκ διαδοχικονίας τās φάσεις της σελήνης διά νά κλαδέυσουν. Και ή παροιμία διά τόν Ιανουάριον τό κρίνει περιττόν αυτό.

Κόψε έξλο τό Γενάου, και μή καιτερείς φεγγάρι.

Άλλη παροιμία διά τό εύφορον ή ού του έτους

Αν τό Φώτα φιοτερά (εύδια) και τό Λαμαρά σκοτεινά (βροχερά) χαρά στο βοδ και στο ζευγά.

Η άλλως: Και τό Φώτα φιοτερά και τό Πάσχα βροχερό Όλος δ κόσμος χαίρεται κ' ή Κρήτη κρημαζώντι.

Και διά τούς γαστρομάργους τώρα δύο παροιμιαί:

Κότα, χήνα τό Γενάου, και λαπιά τόν Αλωνάου.

Και άλλη: Όρνιθα τό Γενάου, Κέφαλο τόν Αλωνάου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Φύλλα ήμερολογίου, Δ. Ι. Καλογεροπούλου.— Κομψόν τομήδιον εξ ενανήκοντα περίπου σελίδων υπό τόν ανωτέρω τίτλον εξέδωκεν δ ακάματος

εργάτης των γραμμάτων κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλος. Είς έποχήν εις τήν όποιαν κυριαρχεί φιλολογική (ι) εργασία χονδροκοπιές και πανταρολογίας, ή έκδοσις βιβλίου άπυσθυνομένου προς τούς αληθινά τά γράμματα αγαπόντας και δυναμένων νά εκτιμήσωσιν, είνε θαύμα.

Από μικρά, μικρά, ψυχολογημένα όμως βαθειά κομμάτια αποτελούνται τά «Φύλλα Ημερολογίου». Εξελλίσσονται εις αυτά κοινωνικά παρατηρήσεις εικόνας, τύπων περιγραφαί, συχνά χαριτωμένα, κόσμος ίδιων δλόκληρος, ψυχολογίας, όπως είπα, βαθύτατα εισδυούσης.

Η γλώσσα του τομήδιου τελείως άμειπτος και ζωντανή, ούτε ύπερκαθαρεύουσα σχολαστική, ούτε με ύποχωρήσεις εις τήν γλώσσαν της φιλολογικής μόδας και εις χυδαίους. Με τά «Φύλλα Ημερολογίου» δ συγγραφέας των «Σελίδων», των «Φωτοσκιάσεων» και τόσων άλλων επιτυχών έργων, προσθέτει και αξιον λόγου εις τās βιβλιοθήκας μας, αί όποιαι επ' εσχάτων εδυσχανεσχέτου νά πληρωθούν με τās πομφόλυγας των καθημερινών φυλλαδιών.



Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ